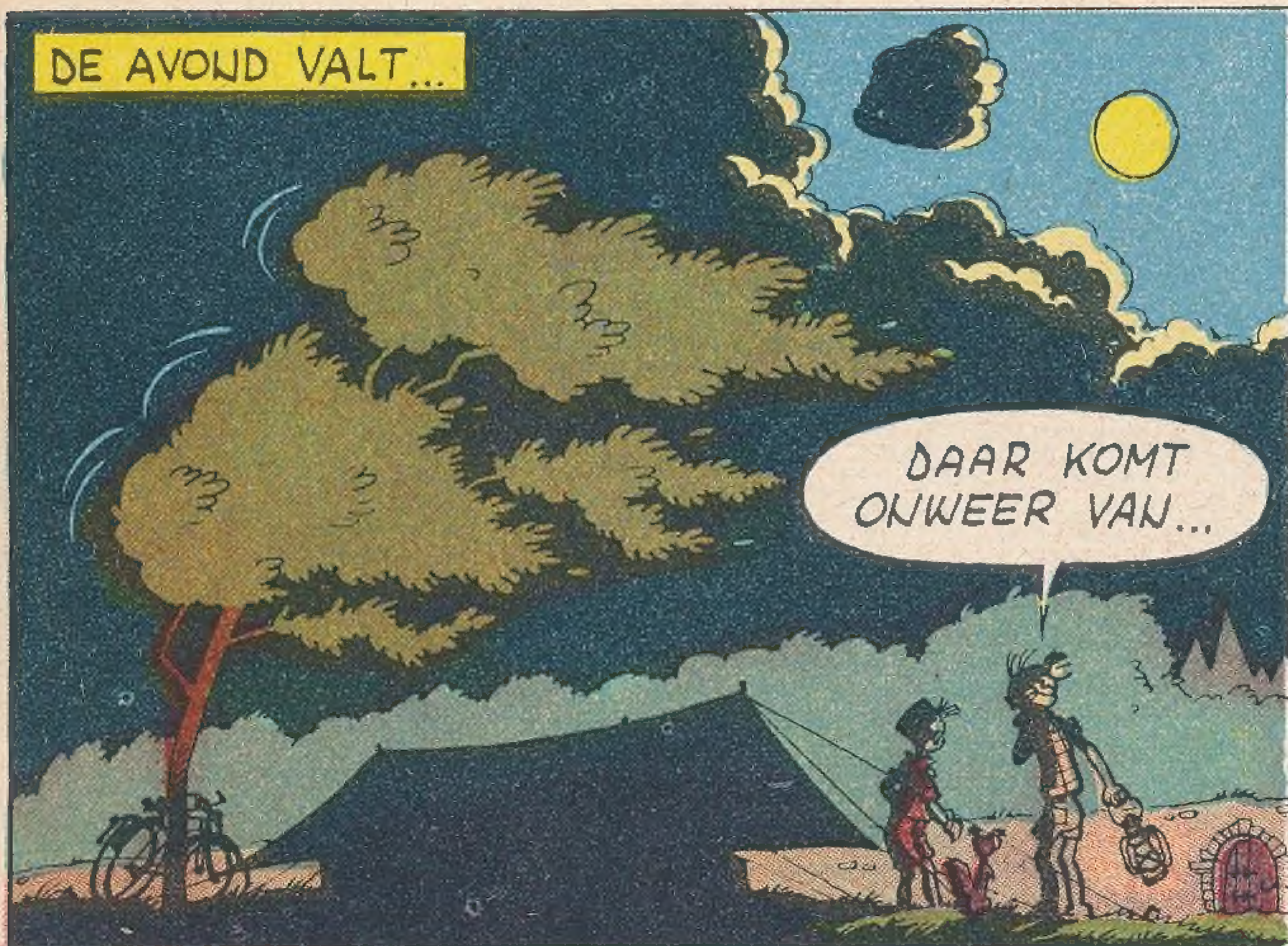
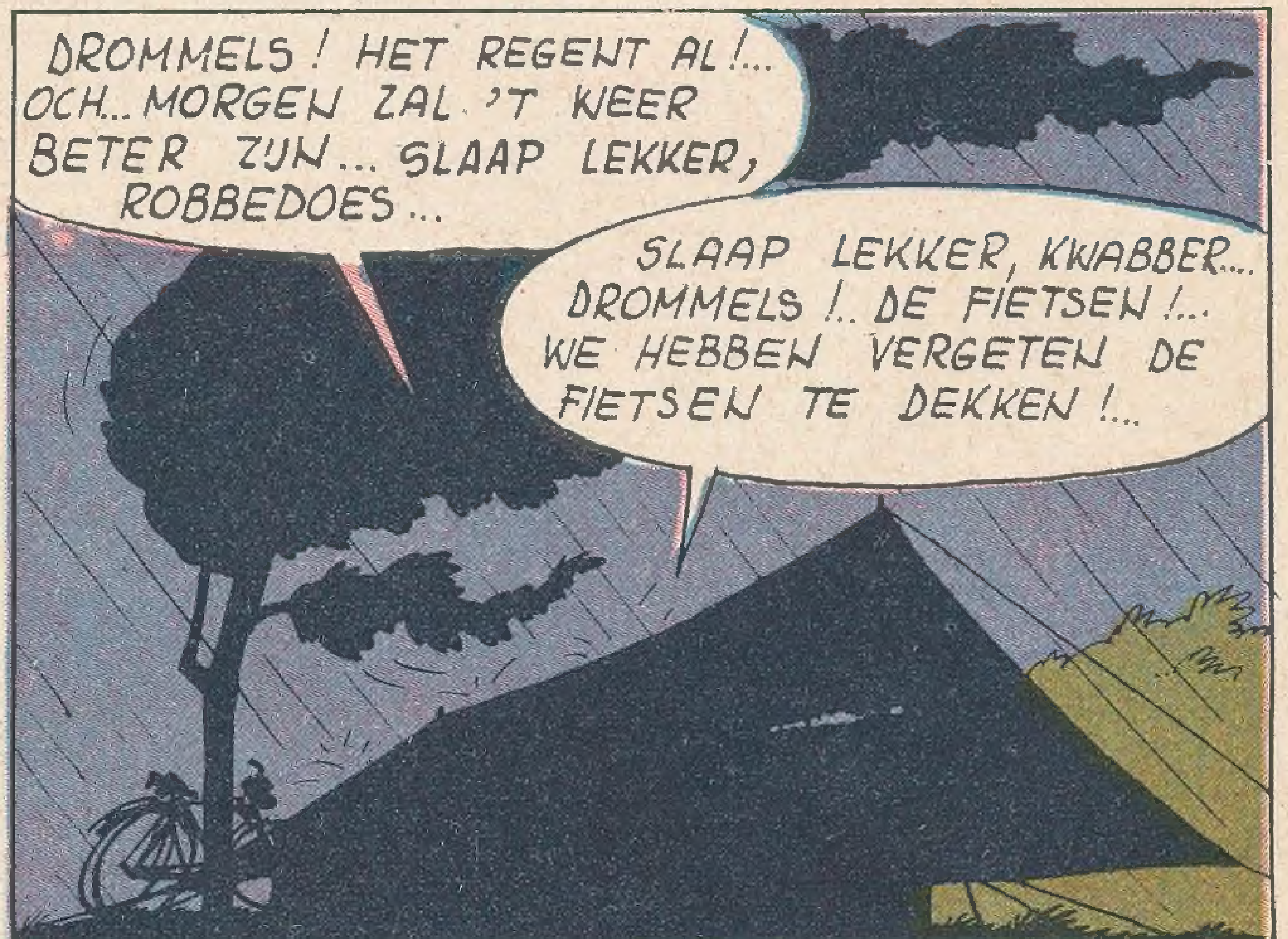

WEEKBLAD

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 553. — 2 NOVEMBER 1950. — 24 BLZ.

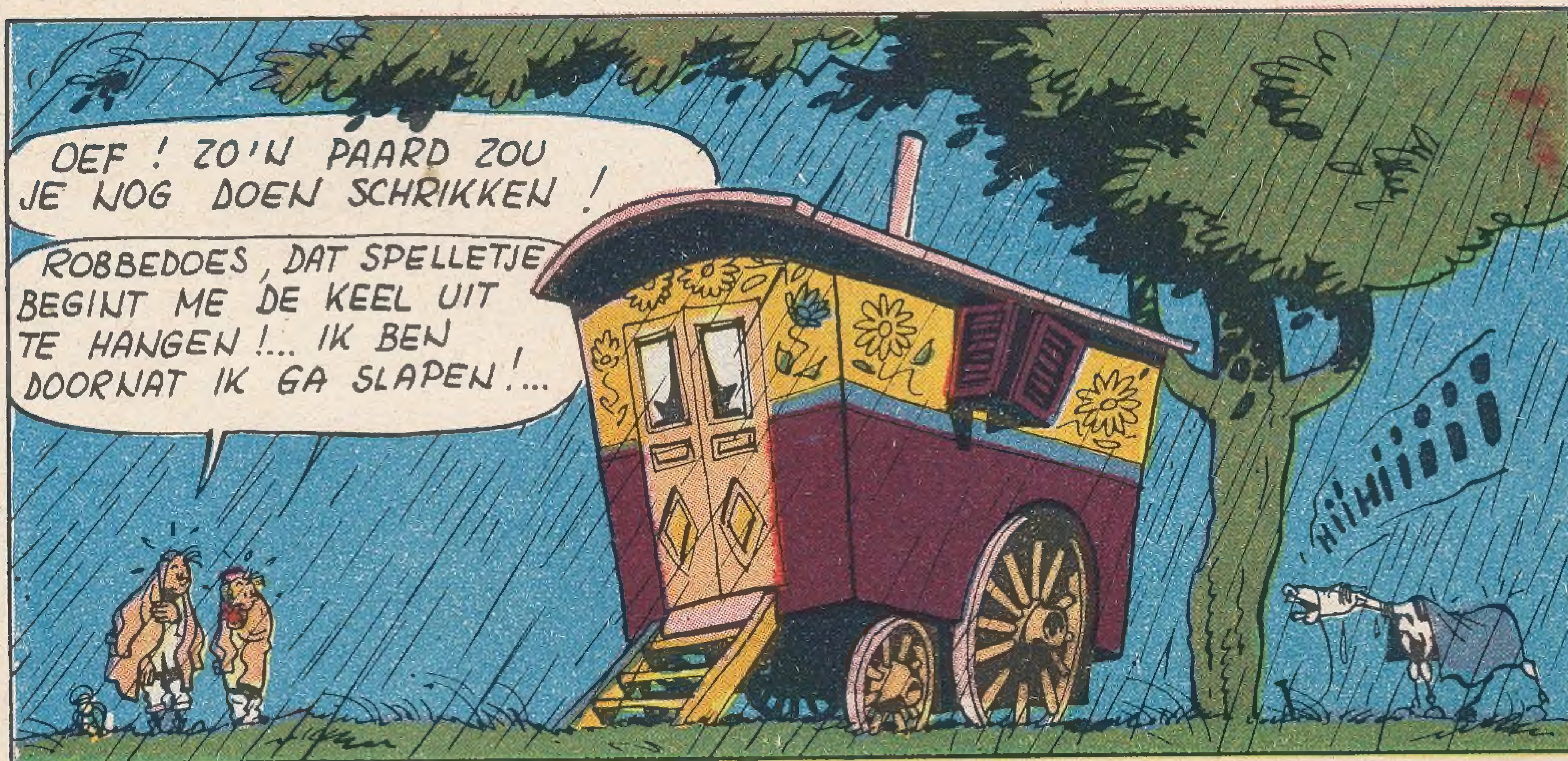

IK... IK HEB EEN MAN GEZIEN... EEN ZIGEUNER... HIJ... HIJ DROEG EEN... EEN GROOT KONIJN... ZO GROOT ALS...
'T IS GOED! GEEN GRAPJES MEER! GA LIEVER SLAPEN!...

KOM NU, ROBBEDOES! DRING NIET VERDER AAN! JE ZIET TOCH WEL DAT ER NIEMAND IS!... JE HEBT GEDROOMD!... WE GAAN NAAR BED...
IK WEET BEST WAT IK ZEG, PIET! GA JIJ NAAR BED ALS JE WIL! IK GA EENS NAAR DIE WOONWAGEN KIJKEN...

BEN JE HELEMAAL GEK GEWORDEN, ROBBEDOES? HIJ DROEG MISSCHIEN ALLEEN MAAR EEN ZAK OF IETS DERGELIJKS!
NEEN, ZEG IK!.. HET WAS EEN KONIJN!.. EEN KONIJN ZO GROOT ALS EEN MENS!.. DOE HET LICHT UIT! WE ZIJN ER...

NU ZIE JE TOCH WEL, DAT ER NIETS....

OEF! ZO'N PAARD ZOU JE NOG DOEN SCHRIKKEN!
ROBBEDOES, DAT SPELLETJE BEGINT ME DE KEEL UIT TE HANGEN!... IK BEN DOORNAT IK GA SLAPEN!...

MIJ UIT MIJN BED HALEN IN ZO'N WEER!... EN DAT VOOR EEN HERSENSCHIM! EN NU HEBBEN WE GEEN LUCIFERS MEER OM LICHT TE MAKEN!

WAT DOE JE NU?

WAT IK DOE? IK STAP OP MIJN SCHOENVETER EN IK VAL!... IN HET SLIJK NOG WEL!
MAAR!... ONZE TENT!.. WAAR IS DE TENT??...

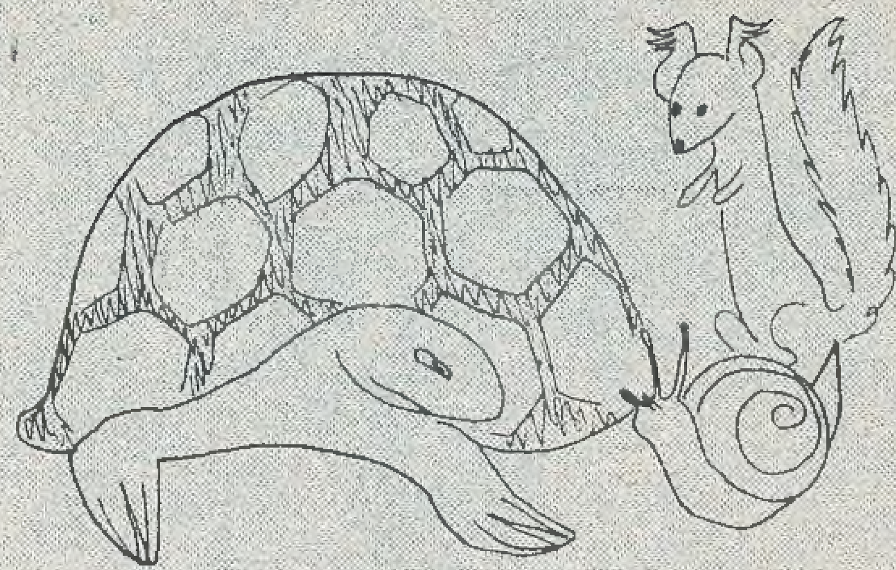
HEB je al eens gehoord van een snelheidswedstrijd tussen een schildpad en een slak ? Neen, zoiets lees je niet iedere dag in de krant.

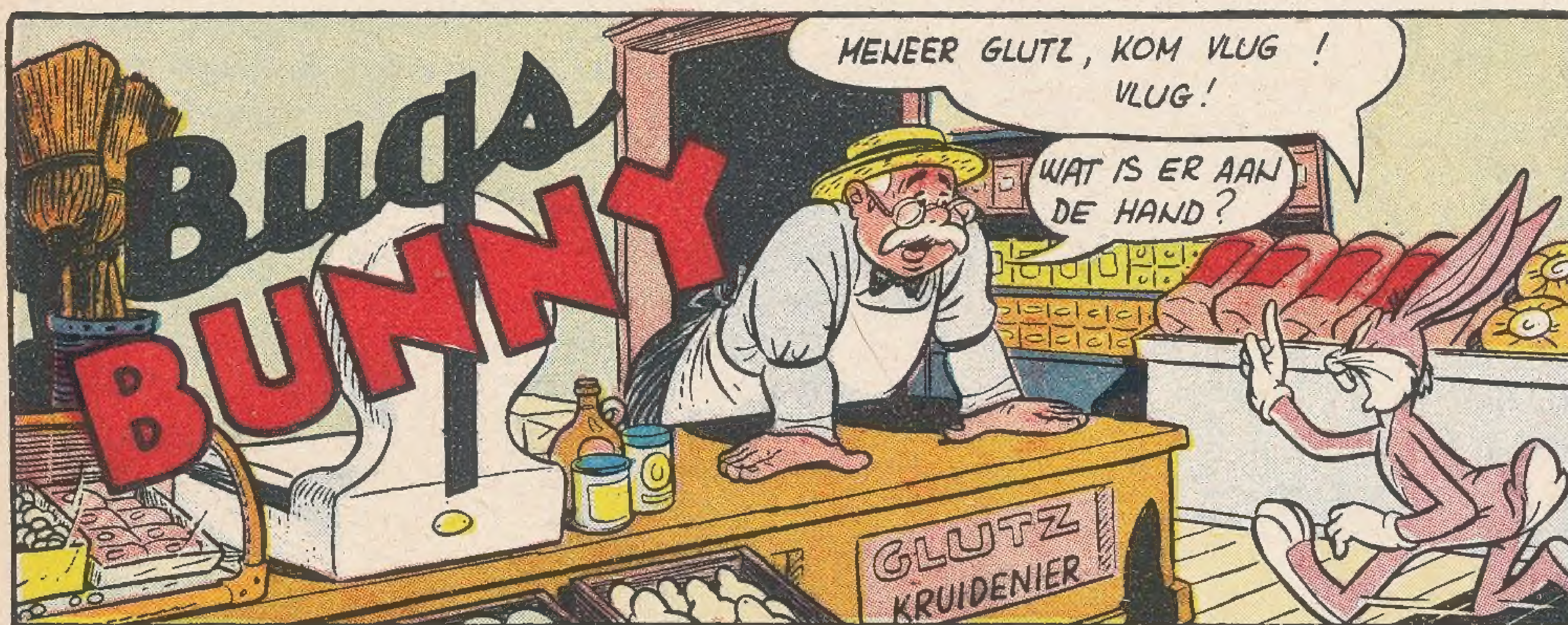
De schildpad bezit een schrander kopje en in dat kopje had zij dagenlang een plannetje uitgebroed. Zij nam de Pad in de arm, voor zover dan, een schildpad dat kan en deze verklaarde zich bereid om als scheidsrechter op te treden.

Het werd inderdaad een zeer spannende wedstrijd met aan het einde een grote verrassing. Er werd erg hard gelopen en ook erg hard gelogen.

De schildpad en de slak hebben er een hele week over gedaan om Robbedoes te bereiken. De twee hardlopers zitten nu even uit te blazen onder een koolblad.

Ik laat nu het woord aan de Pad, die jullie een ooggetuige-verslag zal geven van deze boeiende wedstrijd onder het motto : « De Slak en de Schildpad ! » Je vindt haar verslag in dit nummer.

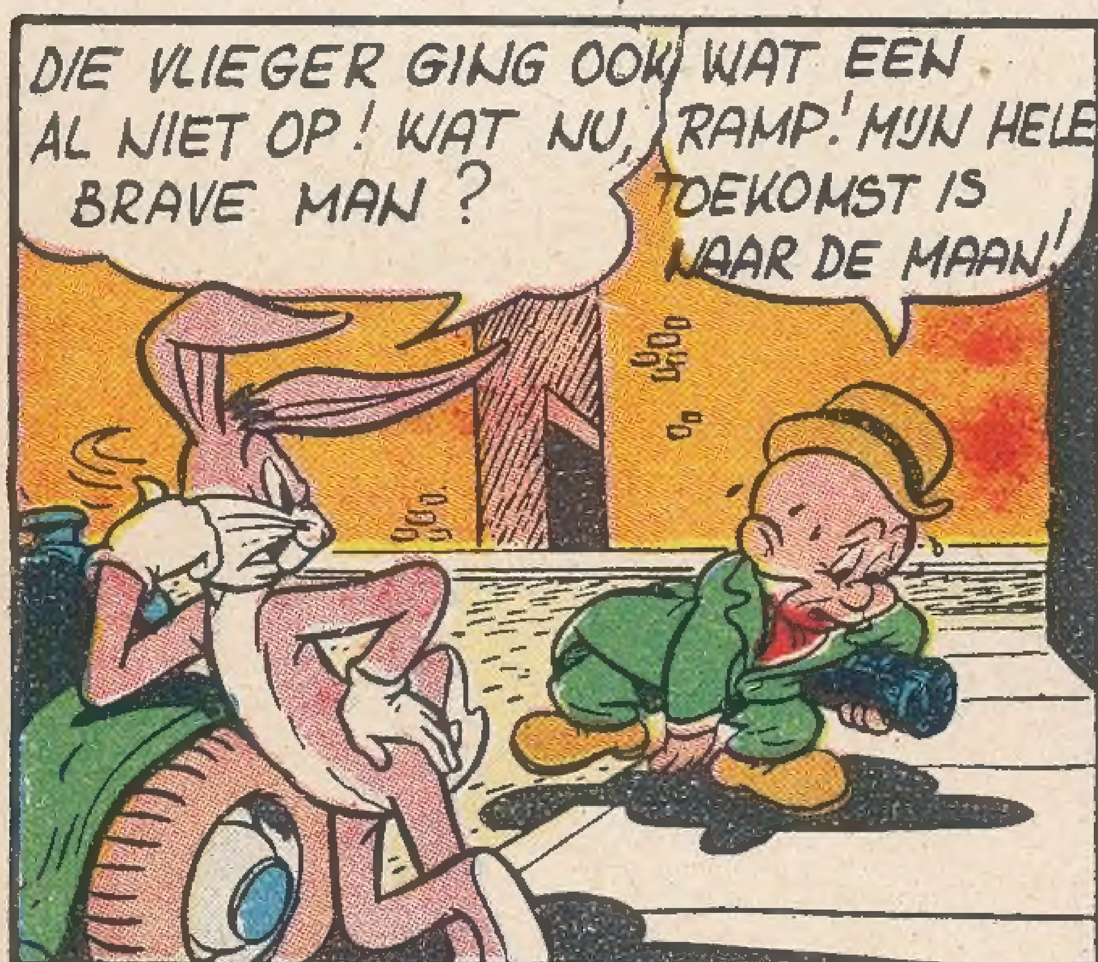

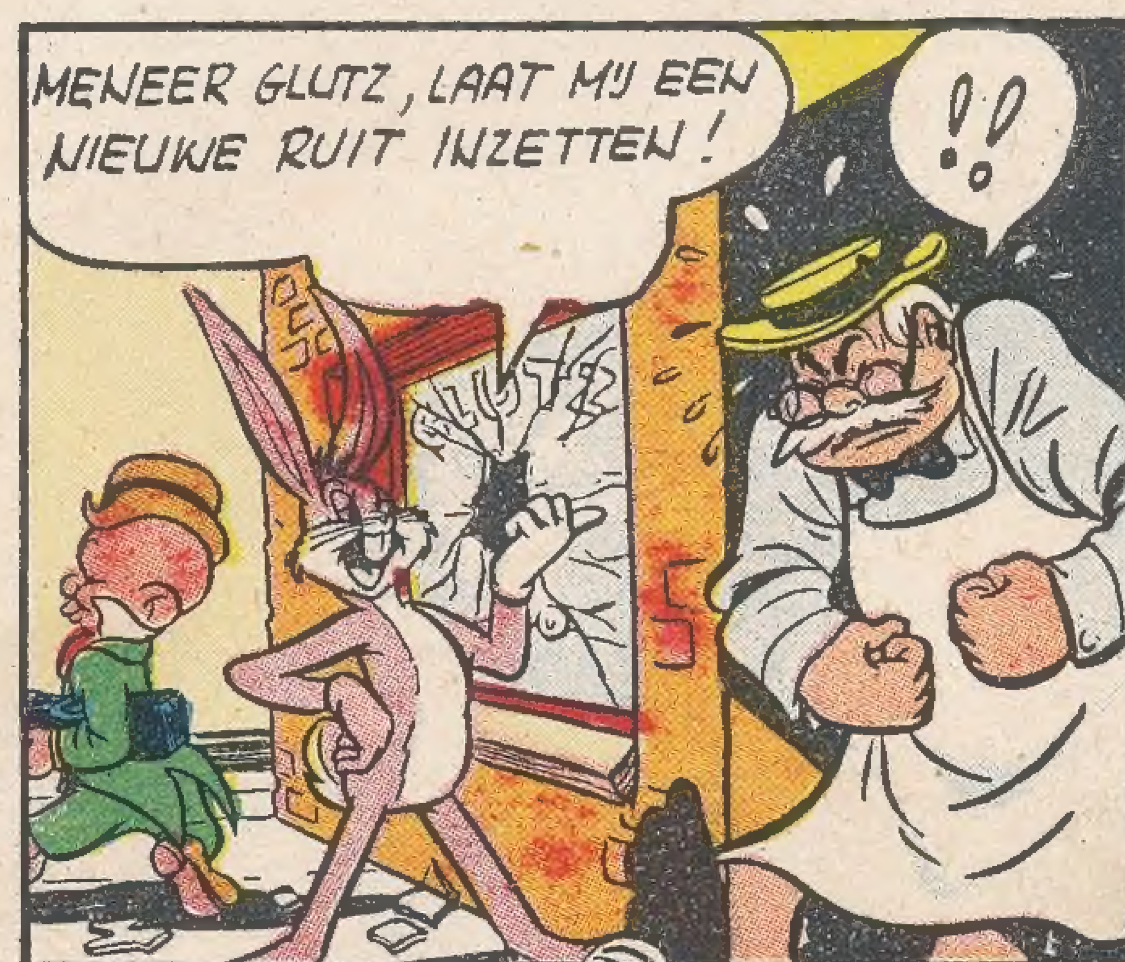

Ridder Parsival

EENSKLAPS BREEKT DE HEL LOS... DE GROND BEGINT TE BEVEN, DE ROTSWANDEN SPLIJTEN EN BLIKSEMS FLITSEN DOOR DE LUCHT...

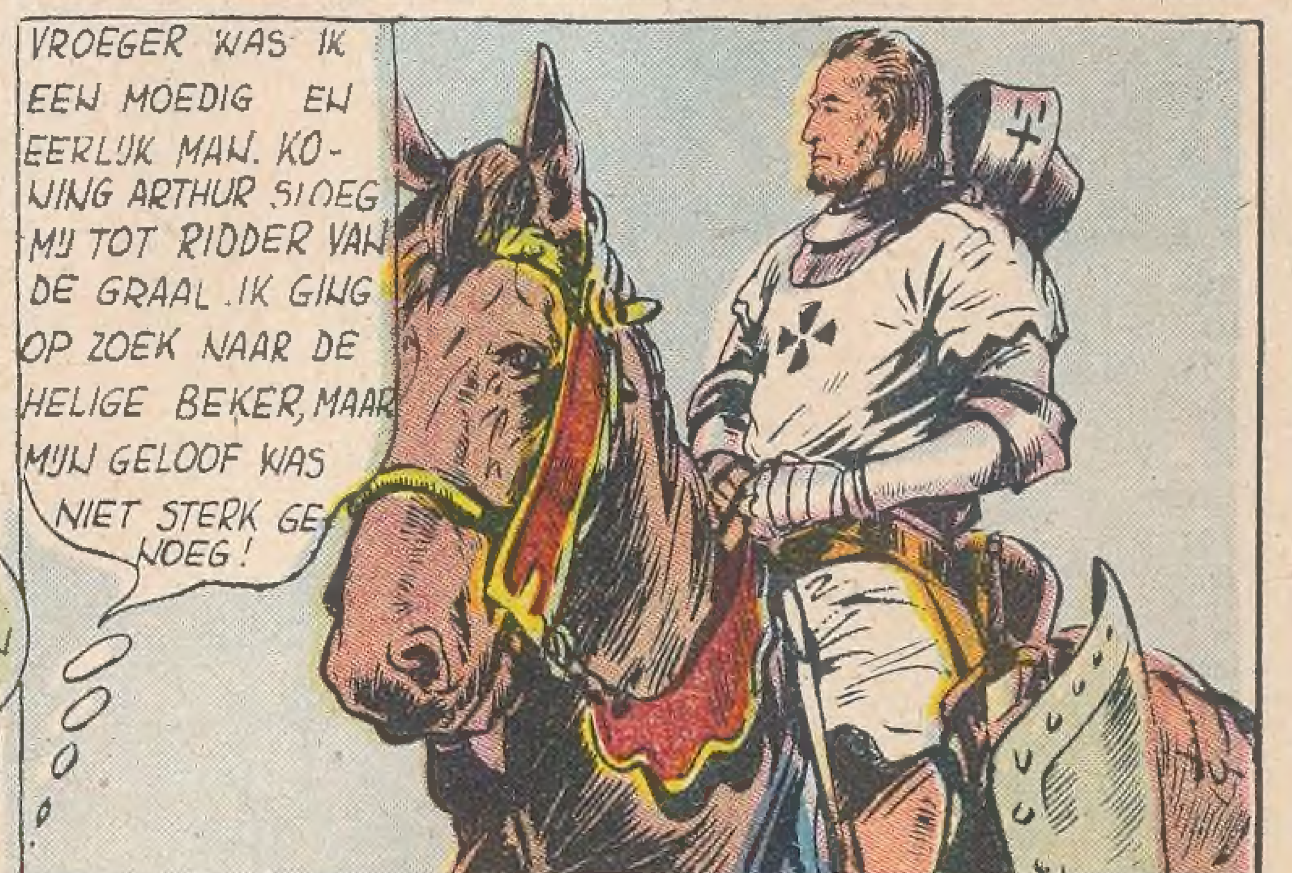
PARSIVAL STAAT ONBEWEEGLIJK VOOR DE GROT EN HEFT HET ZWAARD IN KRUISVORM NAAR DE HEMEL!

(9)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr. en Mrs. Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens zullen hun intrek nemen in de torenkamer en Jo-Jo, de negerknecht, steekt een handje toe om hun spullen naar boven te brengen. De kinderen maken zich vrolijk over de neger, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. De jongens betrappen de neger, die van een nachtelijk tochtje op zee terugkomt. Jo-Jo zit hen achterna maar ze vluchten in een rotsgang.

— Als morgenochtend water weg zijn, ik weer op mijn post zijn en de jongens niet gauw vergeten als ik met hen afgerekend hebben, zei Jo-Jo.

Maar de jongens zaten niet in de grot te rillen. Ze kropen door de nauwe tunnel naar boven. Deze keer in het pikdonker. De gang was akelig genoeg, maar niet zo erg als Jo-Jo.

Ze kwamen ten lange laatste aan het kelderluik en duwden het open. Ze kropen over de rotsachtige keldervloer en deden het luik weer dicht.

— Neem mijn hand, zei Jack, die net zo erg van kou als van angst bibberde We zullen zo goed als het gaat de deur van de kelder zien te vinden. Kom. Jij weet de richting toch.

Philip dacht van wel, maar ze moesten ondervinden, dat het niet zo was. Het kostte hen betrekkelijk veel tijd om de kelderdeur te vinden. Ze betastten heel de rotsachtige wand van de kelder en kwamen tenslotte, nadat ze over kisten en pakken gestruikeld waren, bij de deur aan. Die was niet gesloten. Goddank, dat zij de sleutel meegenomen hadden. Philip duwde tegen de deur, die open ging.

De stapel kisten, die er aan de andere kant tegen stond, viel met een oorverdovend lawaai omver. De jongens bleven doodstil staan luisteren om te zien of er iemand aankwam. Maar er kwam niemand. Ze stapelden de kisten weer zo goed op als ze konden en klommen over de stenen treden naar de keuken, die helder verlicht werd door de maan.

Zij vroegen zich af, waar Jo-Jo was. Zou hij nog aan de grotingang staan? Nee, daar was Jo-Jo niet meer. Hij had zijn boot vastgemaakt en haalde er verschillende dingen uit. Daarna klom hij over het rotspad naar het huis. Hij was juist naar zijn slaapkamer gegaan tegenover de keuken. Hij dacht nog aan de jongens, die de nacht bibberend van de kou in de grotten moesten doorbrengen, toen hij door een ontzettend lawaai opgeschrikt werd.

Het was de stapel kisten, die in de kelder omver viel, maar dat wist Jo-Jo niet. Hij stond in zijn slaapkamer op zijn benen te trillen.

Wat was dat voor een geluid? Hij probeerde niet eens om het te weten. Als hij het wel gedaan had, zou hij twee figuren van de keuken door de hal hebben zien sluipen. Dan zou hij hen zo stil als een muis de trap op hebben zien kruipen.

De jongens lagen weldra op hun matras. Ze waren blij, dat ze heelhuids in hun kamer terug waren. Ze grinnikten bij de gedachte, dat Jo-Jo hen tevergeefs zou opwachten. En Jo-Jo grinnikte beneden in zijn slaapkamer bij de gedachte, hoe hij morgen met zijn eind touw voor de ingang van de grot zou staan.

Tenslotte vielen ze allemaal in slaap. Jo-Jo was het eerste op. Hij legde aanmaakhout bij de kachel,

deed zijn werk en bond toen het eind touw rond zijn middel. Het was tijd om naar het strand te gaan, als hij de jongens wilde snappen. Het water zou gauw genoeg teruggelopen zijn.

Maar toen bleef hij stokstijf van verbazing staan De vier kinderen kwamen opgewekt en luid babbelend de keuken in.

— Hoe staat het met het ontbijt ? Jongens, wat heb ik 'n honger. Hebben jullie goed geslapen ? Wij wel. We moeten heel de nacht door geslapen hebben.

Deze woorden kwamen van Philip. Jack bevestigde het. De jongens genoten in stilte van de verbazing op Jo-Jo's zwarte gezicht.

— Ja, wij hebben geslapen als marmotten. Ik geloof, dat we het niet eens gehoord zouden hebben, als Kiki een locomotiefgil had gegeven.

— Hoe staat het met het ontbijt, Jo-Jo ? vroeg Dinah.

De meisjes wisten al alles van het nachtelijke avontuur van de jongens. Ze hadden er plezier in om Jo-Jo nog een beetje meer te plagen. Hij dacht vast, dat de jongens nog in de grotten waren.

— Twee jongens heel de nacht in torenkamer slapen ? vroeg Jo-Jo tenslotte.

Hij wilde zijn eigen ogen en oren niet geloven.

— Waar zouden wij anders moeten slapen ? zei Philip onschuldig. Op het Geheimzinnige Eiland soms?

Jo-Jo ging weg. Hij was helemaal in de war. Het konden deze twee jongens niet geweest zijn vannacht. Hij had hun gezichten inderdaad niet duidelijk gezien, maar hij had vast gedacht, dat het Philip en Jack waren.

Maar nu bleek dat iets onmogelijks te zijn. Niemand kon bij vloed de grotten verlaten en de jongens waren hier. Jo-Jo vond het maar griezelig.

— Ik naar de grotten gaan en de jongens, die er vannacht ingevlucht zijn, opwachten, besloot hij. Dan ik tenminste weten, wie mij bespieden hebben.

Hij ging dus naar beneden, maar hoewel hij twee uur wachtte, kwam er niemand uit de grotten. Dat was helemaal niet zo raar, want er was niemand in.

— Jo-Jo kan het gewoonweg niet geloven, zei Jack grinnikend, toen ze hem vanaf het rotspad na stonden te kijken. Wat 'n bof, dat we tegen niemand iets over de geheime gang verteld hebben. Het kwam gisteren geweldig goed van pas.

— Hij denkt vast, dat Philip en jij twee van die « dingen » waren, waar hij ons altijd bang mee wil maken, zei Dinah. Die gekke Jo-Jo. Hij denkt zeker, dat wij nog kleine kinderen zijn om bang te worden voor iets, dat hij zegt

— Wat gaan we vandaag doen, als we onze taak gedaan hebben ? vroeg Lucy-Ann, die de lamp poetste nadat ze haar schoongemaakt had. Het is zo'n fijn weer. Kunnen we niet gaan picknicken ?

— O, ja, we gaan die man zoeken, die ik gisteren in een boot gezien heb ! riep Jack plotseling uit. Dat is fijn. Misschien laat hij ons wel in zijn boot. Dinah, ga aan je tante vragen of wij eten mee mogen nemen.

Tante Polly zei ja en binnen een half uur waren ze onderweg. Ze kwamen Jo-Jo tegen. Hij was in zijn tuintje tegen de rotshelling aan het werken.

— Heb je goed geslapen vannacht, Jo-Jo ? gilde Philip. Heb je heel de nacht geslapen als een brave jongen ?

Jo-Jo fronste zijn wenkbrauwen en haalde zijn neus op.

Kiki deed hem na en de zwarte man raapte een steen op om die naar de papegaai te gooien.

— Ondeugende jongen ! schreeuwde Kiki, die hoog de lucht in vloog. Stoute, stoute jongen ! Ga onmiddellijk naar bed.

Ze begonnen langs de steile rots naar beneden te klauteren.

HOOFDSTUK XI

BILL SMUGS

WAAR heb je de vreemde boot ergens gezien ? vroeg Philip, toen ze over de klippen liepen.

— Ginds, waar die rotsen vooruitspringen.

Jack wees met zijn hand in de aangegeven richting.

— Het was zelfs een grote boot. Ik vraag me af, waar de eigenaar haar laat, als ze niet gebruikt wordt. Er moet dus toch iemand hier in de buurt wonen, al heb ik geen huizen kunnen ontdekken.

— Er zijn helemaal geen huizen hier in de buurt, zei Philip. Eeuwen geleden woonden hier wel mensen, maar er werd gevochten en alles brandde af. Er zijn alleen maar ruïnes overgebleven. Misschien staat er ergens nog een hut, waar men zijn

vacantie in kan doorbrengen, als men alleen wil zijn.

Ze liepen over de klippen. Kiki vloog herhaaldelijk hoog in de lucht om daar opgewonden te krijsen en de geluiden van de zeevogels na te bootsen.

Philip trok een dikke rups van een boompje. Hij stoorde zich niet het minst aan Dinahs gesputter. De hagedis, die hij daarna vond, werd in zijn zak gestopt. Dinah, die het gezien had, bleef daarna op een eerbiedige afstand van haar broer. Lucy-Ann was ook op haar hoede. Zij was wel niet zo bang van levende dieren als Dinah maar ze droeg toch ook niet graag rupsen en hagedissen, als Philip er haar om vroeg.

Ze wandelden vrolijk verder. Ze genoten van de ruwe zeewind, van de zoutige smaak van het water en het geluid van de golven tegen de rotsen beneden hen. Het gras onder hun voeten veerde en de lucht was vol vogelgeluiden Dit was 'n heerlijke vacantie, heerlijk, heerlijk !

Ze kwamen aan een vooruitspringend gedeelte van de klip en wandelden helemaal naar de hoek.

— Ik zie helemaal geen tekenen van een boot, zei Jack.

— Ben je er zeker van, dat je je niet vergist hebt ? vroeg Philip. Het is wel eigenaardig, dat er vandaag niets te zien is... een boot is toch niet zo gemakkelijk weg te stoppen...

— Er is ginds een soort inham, zei Lucy-Ann.

Ze wees naar een plaats, waar de klip iets inboog Daar was een klein strandje.

— Zullen we daar gaan picknicken ? Dan gaan we eerst zwemmen. Hier is veel te veel wind. We kunnen nauwelijks adem halen.

Ze begonnen langs de steile rots naar beneden te klauteren. De jongens voorop, de meisjes volgden. Zij gleden zo nu en dan uit. Maar ze konden allemaal goed klauteren en bereikten veilig het strand.

Daar was het lekker warm en ze waren tegen de wind beschut. De kinderen stroopten hun truien af en deden hun shorts uit Weldra plasten ze in het water.

Philip zwom uitstekend. Hij crawlde regelrecht naar een uitstekende rotspunt, die hoog en steil uit het water opstak. Hij klom erop om even uit te rusten. En toen zag hij plotseling een boot aan de andere kant van de rots. Daar was een smalle zandbank en vlak er bij lag de boot buiten het bereik der golven. Niemand kon de boot zien behalve Philip, die op de rotspunt zat.

Philip floot van verbazing. Hij sprong weer in het water en zwom naar de boot. Het was een mooie boot met een zeil, bijna zo groot als de boot van Jo-Jo. Ze heette « Albatros ». Er lagen twee paar roeiriemen in.

— Wat een eigenaardige plaats om hier een boot te leggen. Als je er mee weg wil varen, moet je altijd eerst een eind zwemmen. Wat grappig !

Hij riep de anderen.

— De boot ligt hier achter de rotsen. Komen jullie kijken ?

Even later keken de kinderen naar de boot.

— Het is de boot, die ik gezien heb, zei Jack. Maar waar is de eigenaar ? Er is nergens een spoor van hem te bekennen.

— We eten nu eerst en dan gaan we op zoek, zei Philip. Kom, meisjes, dan gaan we naar de kust. Na onze picknick gaan we uit elkaar en iedereen zoekt een gedeelte van de omgeving af. Dan moeten we de man van de boot vinden.

Ze zwommen terug naar de kust, trokken hun natte badpakken uit en legden ze in de zon te drogen. Ze voelden zich behaaglijk in hun droge kleren. Ze zaten in een kring en de boterhammen, het fruit en de chocolade, die tante Polly hen meegegeven had, waren al gauw verdwenen. Ze lagen in de zon en genoten van het eten na hun zwempartij, want ze waren moe geworden.

— Eten is heerlijk, als je honger hebt, zei Lucy-Ann, die smakelijk in haar boterham hapte.

— Ik heb altijd honger, als ik buiten ben, zei Jack. Hé, Kiki, je pakt het lekkerste stuk van mijn appel. Ik heb zonnepitten in mijn zak voor jou. Kun je niet wachten ?

— Wat jammer ! Wat jammer ! zei Kiki, die tante Polly's stem nabootste als er iets niet goed ging.

— Laat hem ophouden, zei Dinah, die wist, dat de papegaai in staat was om een nieuwe zin wel honderd keer achter elkaar te herhalen. Hier, Kiki, bijt maar eens in mijn appel.

Kiki hield op en boorde zijn snavel in de toegereikte appel. Het stukje hield hem voorlopig bezig.

(Wordt vervolgd.)

LEVE ONZE CLUB !

PAS OP ! MIEREN !

Beginnelingen moeten altijd leergeld betalen en wij, de nieuwelingen in de kampeerkunst, zijn niet ontsnapt aan die algemene regel.

Toen onze tent eindelijk op haar « pootjes » stond, wilden we er dadelijk in om haar op de proef te stellen. Walter, die zich tot de droge grappenmaker van onze groep ontpopte, hield ons tegen met een plechtig gebaar.

— Voorzichtig ! schreeuwde hij. Je wil in die tent en je weet nog niet eens, of je er eerst met je hoofd of eerst met je voeten in moet.

Wij stonden er bij te kijken als een koe naar een zieke uil, of als een uil naar een zieke koe, als je dat liever hoort.

— Is dat niet om het even ? stotterde Toon tenslotte.

— Natuurlijk niet, betoogde Walter doodernstig. Met het hoofd eerst is veruit de gemakkelijkste methode, behalve voor wie liever achteruit kruipt dan vooruit.

Schaterlachend wipte hij naar binnen. Wij volgden hem en gingen languit op de grond liggen. Wat gaf dat een heerlijk gevoel, na de talrijke vermoeienissen van die dag !

— Als ik nu ook nog een paar pannekoeken had, zou ik volmaakt gelukkig zijn ! zuchtte Richard.

— Dan moet je maar eens « De derde Man » fluiten, zei Walter.

— Waarom ?

— Dan komen de pannekoeken misschien vanzelf binnengevlogen, samen met een paar gebraden duifjes.

Richard floot heel gehoorzaam « De derde Man », maar pannekoeken hebben we niet te zien gekregen. Gebraden duifjes al evenmin.

Maar wel een hele divisie mieren. Of de mieren woest geworden waren om het gefluit van Richard, ofwel omdat we op hun teentjes hadden getrapt, weet ik niet. Wel weet ik, dat ze verbitterd aanvielen en al dadelijk verwarring stichtten in onze gelederen. Ze kropen in onze broekspijpen omhoog, hielden stormloop op onze buik, hakten en kerfden er verwoed op los, gingen zelfs even een kijkje nemen in onze neusgaten en beten in onze oren. Ik heb er later zelfs een teruggevonden in mijn holle kies, waar het beest stelling had gekozen.

Wij sprongen naar buiten, voerden een paar wilde krijgsdansen uit om die ongezellige beesten af te schudden en hielden krijgsraad. Een van beide partijen moest hier de plaats ruimen, wij of de mieren.

Walter stelde voor om een bordje voor onze tent te planten, met « Toegang streng verboden voor mieren ».

Tenslotte zetten we een ernstige tegenaanval op touw. We stampten de bodem goed vast, we besprenkelden de grond met brandspiritus, we onthoofden een paar honderd mieren met onze messen en verpletterden er nog een stelletje tussen onze braadpan en een baksteen.

Maar het was allemaal boter aan de galg. Ten einde raad hebben we onze toevlucht genomen tot een uiterste maatregel : wij hebben onze tent afgebroken en ze twintig meter verder geplant.

Zo hebben we geleerd, dat je altijd eerst moet informeren, of er geen mieren in de buurt zijn, voordat je ergens je tent opslaat.

TOON.

BRIEVENBUS

Rakker Edouard Vandermaelen, Frans Vandersteenstraat 52, Sint Kwintens Lenniek, wil een ruilclub stichten. Hij bezit drie albums met postzegels en verzameld ook oude muntstukken Liefhebbers schrijven hem.

De vriendelijke rakker, die de tekst van een liedje heeft gestuurd aan J. Brussinks en zijn brief teruggekregen heeft met de vermelding « Onbekend », wordt vriendelijk verzocht, de tekst te sturen aan Omer De Jonghe, Grote Steenweg 49, Viane-Moerbeke.

Sneeuwwitje, Beveren-Waas. — Je hebt vergeten, het bedrag in postzegels bij je brief te voegen. Bij je nieuwe aanvraag moet je nogmaals je naam, adres, schuilnaam, enz. opgeven.

Red Ryder, Antwerpen. — Robbedoes geeft je hiermee verlof om van schuilnaam te veranderen. Je mag die verandering zelf op je lidkaart aanbrengen, maar je moet je nieuwe naam aan Robbedoes laten weten.

Alle rakkers uit Antwerpen, die over een muziek-instrument beschikken, moeten zich aanmelden bij rakker Ivo Lippeveld, Anselmostraat 93, Antwerpen. Doel : het oprichten van een Robbedoes-orkest.

de BAARD en de KALE

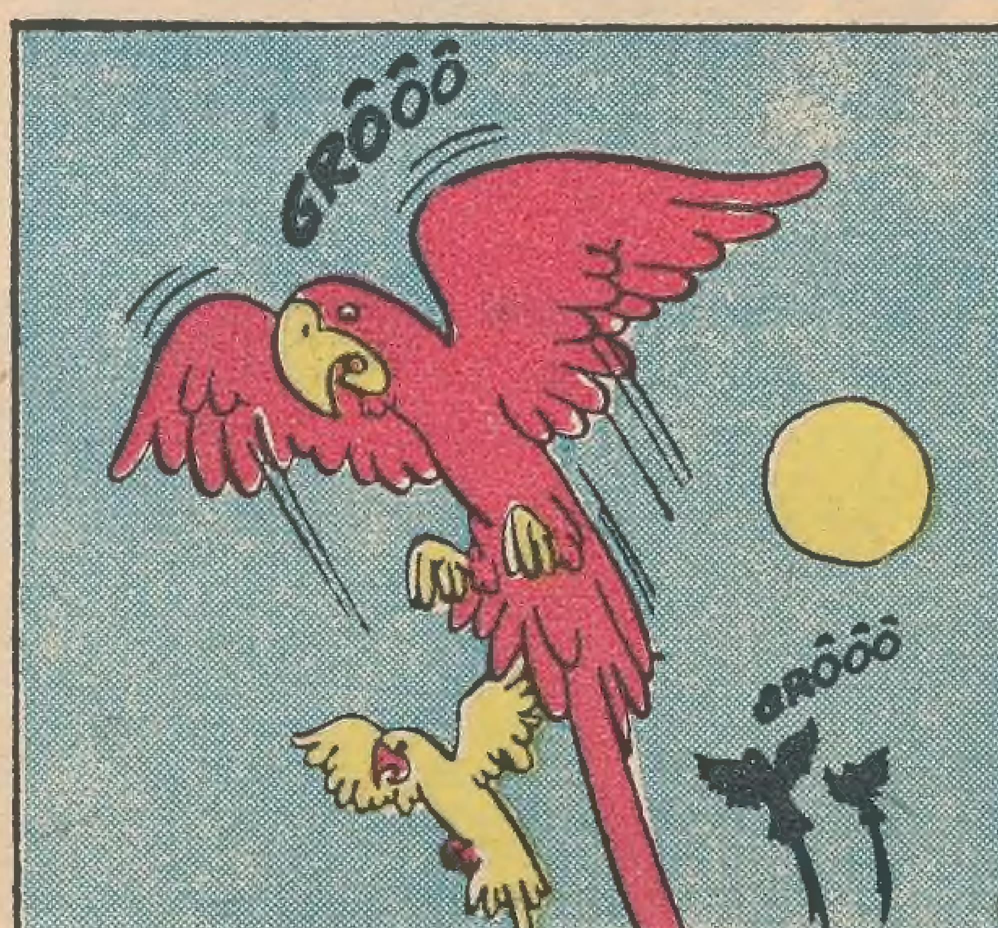

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

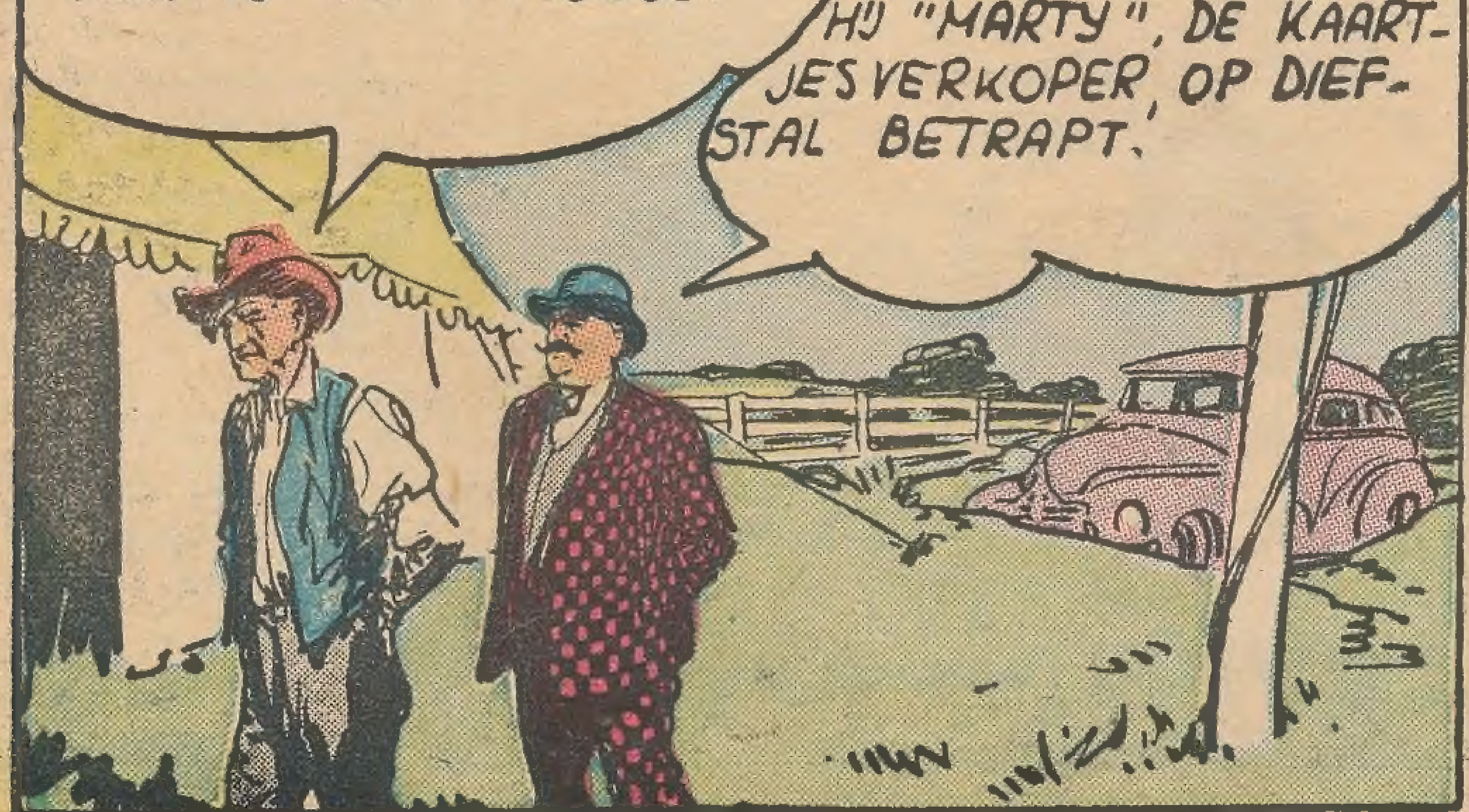

SNUFFELTJE VERTELT...

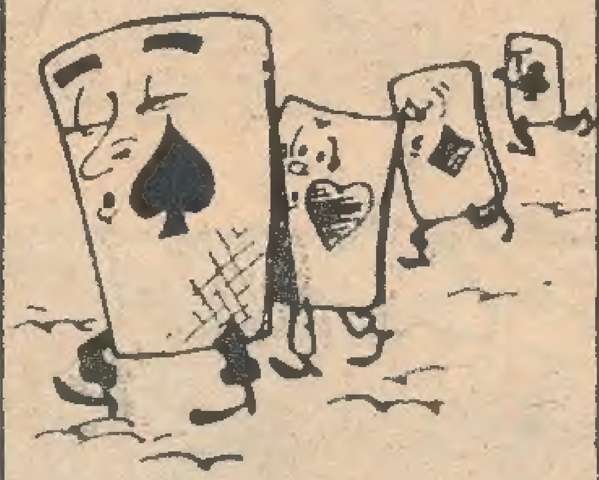

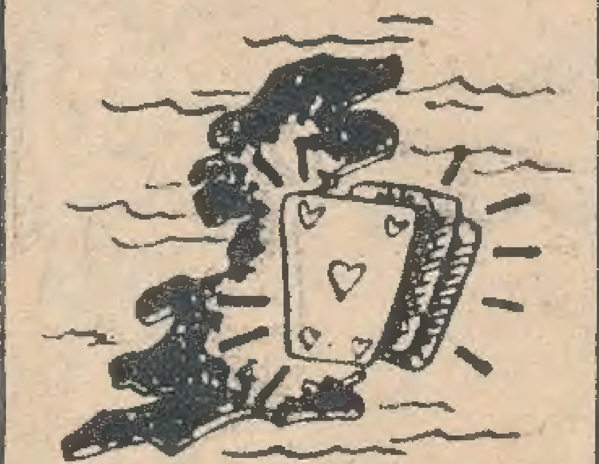
Is Culbertson de uitvinder van... de atoombom?
Spelen Robbedoes, Piet Kwabbernoot, Sjarel de Zetter en ik bridge ?
Kunnen JULLIE bridgen ???
Wat is een... « blinde » ? ? ?
En wat is kleine slem en grote slem ? ? ?

EEN PARTIJTJE BRIDGE

Het is een feit, **BLAUWE TOEKAN uit Bredene,** dat bridge het meest gespeelde en dus ook het meest geliefde kaartspel is Sommige oudere rakkers, die aan het whistspel hun hart verpand hebben, kijken verwonderd op. Doch het is een bewezen feit : ons zo populaire whist schijnt buiten de grenzen niet meer de eerste viool te spelen.

Wie het bridgespel uitdacht ? Dat is niet te achterhalen. Eén ding is zeker, dat het omstreeks 1880 voor het eerst in private clubs van Engeland werd gespeeld. Sinds 1894 deed het zijn intrede in de toenmaals toonaangevende « Portland Club ». Daar zou het spel zekere vormen hebben aangenomen, zodat het de naam ontving van « Portlandbridge ».

Het bridgespel onderging « in de loop der tijden » heel wat wijzigingen. Aanvankelijk was, evenals bij het whistspel de speelsoort (troef te bepalen. Later werden de vier kleuren gerangschikt. Het laagst werden de klaveren aangeschreven. Daarna kwamen de ruiten, dan de harten en tenslotte de schuppen Daarmee kon het beruchte « opbieden » een aanvang nemen Denk hierbij aan « whist in kleuren » ! Zo ontstond in 1905 het « auction-bridge », waarbij de tegenpartij in het biedproces ingeschakeld werd Ongeveer twintig jaar later, dus in 1925, ontstond het z. g. « contractbridge » En in 1935 kwam er nog een verscherping van het biedproces, namelijk « de kwetsbaarheid » bij.

Het spel was daarmee zo uitgebreid, dat het geweldig rijk was aan winst- en verlieskansen. Toen begon men allerlei systemen te bedenken, juist als bij schaken Eén van deze methodes, het « approach forcing system » van Culbertson werd een wereldsucces Het « Culbertsonbridge » wordt sindsdien het meest gespeeld, hoewel men bij ons ook het « klaverenspel », een ander systeem beoefent.

Bij het bridgen gaat het er ongeveer als volgt toe Het wordt gespeeld door vier personen, die voor de duur van één speelperiode (robber of manche genoemd) twee vaste paren vormen Na elke robber wordt er van partner verwisseld De 52 kaarten worden één voor één gegeven Degene, die op « voorhand » zit, moet « openen », d i het biedproces inzetten. Wil hij het spel openen dan moet hij minstens 12 punten in handen hebben. Een boer is één punt, een vrouw twee, een heer drie en een aas vier. Het paar dat zeven slagen maakt, wint het uitgegeven spel. Haalt het overslagen, dan bezorgt dit natuurlijk méér winstpunten. Heeft men het gestelde aantal punten bereikt, dan is de robber uit. Dit gewoonlijk na twee of drie keer « geven ».

Heeft de eerste speler slechte kaarten, dan « past » hij en is het de beurt aan de volgende om te « bieden ». Heeft hij integendeel een twaalftal punten in handen en hierbij — veronderstellen we — mooi spel in klaveren, dan zegt hij : « één klaveren » waarbij hij bedoelt, dat hij veronderstelt het te kunnen halen met klaveren als troef Maar de andere spelers hebben dan misschien « één ruiten » of een andere kleur, die nog hoger is De hoogste kleur « gaat » dan ! Maar nu kan de eerste misschien zo'n mooi spel hebben in zijn klaveren, dat hij méér dan zeven slagen halen kan Dan zegt hij « twee klaveren » en het bieden herbegint ! Het komt zelfs voor — en dat staat het hoogst aangetekend — het spel zonder troef te kunnen spelen. Men kan ook « klein slem » spelen. Dit is alleen twaalf slagen halen of « groot slem ». Dat is alle dertien slagen thuishalen.

Het merkwaardige in het bridgespel is dat de maat van de eerste speler (de « maats » zitten tegenover elkaar en wisselen dus af met een tegenmaat) « blindeman » wordt ! Dit wil zeggen : zodra de « voorhand » (dit is dus steeds een tegenspeler), nadat het bieden een eind heeft genomen, zijn eerste kaart heeft uitgespeeld, legt de « blinde » zijn kaarten op tafel Iedereen mag ze zien ! De maat van de blinde, de « speler » zal dan, wanneer het de beurt is van de blinde zelf, een kaart uit diens spel bijleggen zonder dat deze blindeman iets mag aanwijzen of op enigewijze het spel beïnvloeden Hij wordt dus enkel toeschouwer voor de duur van het uitgegeven spel. De speler werkt dus in feite met 26 kaarten wat heus niet zo gemakkelijk is ! Hij weet natuurlijk welke 26 kaarten de tegenspelers hebben .. maar hij weet niet, bij wie ze juist zitten ! De tegenspelers van hun kant moeten met hun dertien kaarten werken, maar zij kennen daarenboven alle kaarten van de blinde !

Ik kan jullie verzekeren dat het er « stuift » als Piet Kwabbernoot het spel « leidt » en Sjarel zijn slachtoffer, pardon, zijn maat is ! ! ! Hij (Sjarel) bijt dan vaak zijn pijp stuk van woede...

Het gebeurt natuurlijk dat de blinde de slag thuishaalt. Dan moet ook van de blinde kant opnieuw uitgekomen worden.

Het hoeft wel niet gezegd, dat bridge een zeer ingewikkeld maar ook zeer boeiend spel is waarbij men letterlijk alles in 't oog moet houden en veel dient onthouden Ook het bieden, want juist daarom worden de kaarten enigszins « verraden ». Vergeet niet, dat de blinde deelneemt aan het bieden !

« Menen jullie nu echter niet, dat je aan de hand van hetgeen ik jullie verteld heb aan het bridgen kunt gaan ! Neen, heel wat dingen heb ik je nog niet gezegd Willen jullie er echter méér van weten, koop dan een brochure (bv « Modern bieden » van F. W. Goudsmit) en bestudeer eerst heel het spel !

Bridgen is een zeer geestscherpend spel, dat je dwingt tot nadenken, afleiden, combineren en dat je geheugen oefent ! Aan het werk dus !

Tot volgende week,

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe, SNUFFELTJE

=4

De Slak en de Schildpad

Jullie weten allemaal, hoe een schildpad eenmaal een loopwedstrijd won van de snelle haas, doordat ze een vriendje van haar, die volkomen op haar leek, aan het einde van het traject deed opduiken met de triomfantelijke uitroep : « Haasje, haasje, ik ben er al !... »

Diezelfde schildpad, wandelde, fier als een gieter, in een tuin en zag op een koolblad een slak zitten, die spottend haar horentjes naar het loopwonder uitstak.

De schildpad was hevig in haar wiek geschoten.

— Jij bent jaloers, natuurlijk en gelooft niet aan mijn overwinning op Gaston Haas, hé !

— Inderdaad geloof ik daar niet aan, zei de Slak slijmerig. En jij bent evenmin kampioen als schoonheidskoningin ! Wind je maar niet zo op, zusje ! Iedere overwinnaar, die zijn neus te hoog in de lucht steekt, krijgt eenmaal zijn Waterloo, zij het door list of geweld. Wedden, dat ook jij eenmaal je meerdere moet erkennen ?...

— Dan zul JIJ het toch niet zijn, muffelde de Schildpad.

— En waarom niet ? Ik draag toch evengoed als jij mijn huisje op mijn rug ! Ik wil met je wedden, dat ik eerder de oude gieter bereik aan het einde van dit tuinpad dan jij ! Meester Pad, die daar te rusten zit zal wel als scheidsrechter willen optreden... Waarvoor gewed ?...

— Om heel dit hoekje veldsla voor jou, waartegen jij maar één framboosje hoeft te zetten.

— Aangenomen, Mevrouw !... antwoordde de slak, terwijl ze zich listig op het schild van haar tegenstrever liet glijden.

« Hé, hé !... Wat een verbeelding, smaalde de schildpad nog. Ik blijf hier eerst mijn ontbijt verorberen, doe een dutje en dàn gaan we op weg ! Zij moet toch op haar buik kruipen, ocharme !... »

Toen Mevrouw de Schildpad dacht, genoeg voorsprong gegeven te hebben aan de Slak, stapte ze aan. Onderweg kwam ze de Slak niet meer tegen !...

— Die zit zich natuurlijk onder een of ander koolblad dood te schamen, grinnikte de Schildpad. Die oude zottin ! Ik ga toch maar naar de scheidsrechter en boek zo mijn tweede overwinning. Wat zullen de andere dieren lachen om die glibberige slak met al haar verwaandheid !...

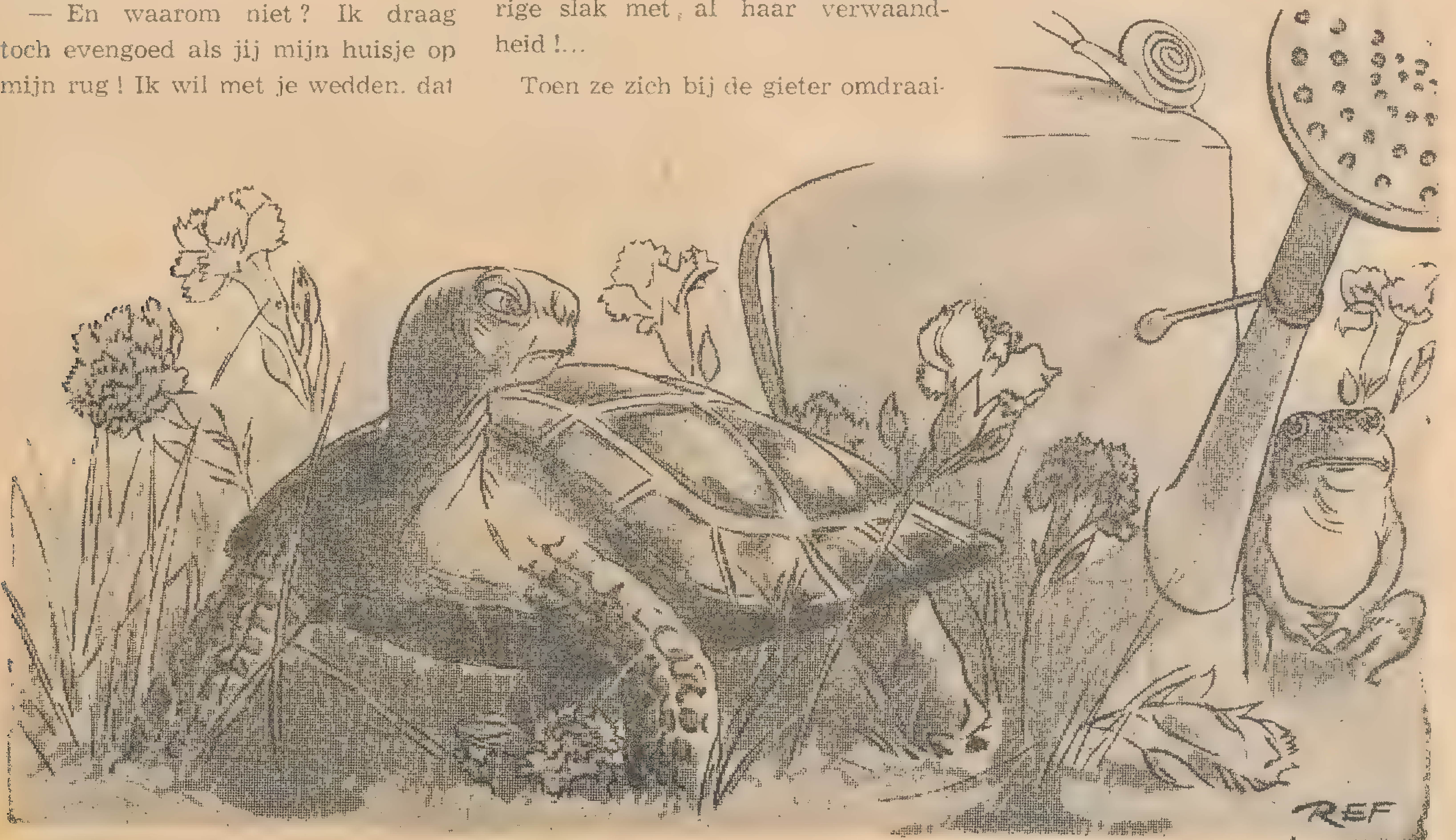
Toen ze zich bij de gieter omdraaide, zonder die aan te tikken en zich verwonderd en triomfantelijk tevens tot de Pad richtte om hem alles te vertellen, rolde de huisjesslak van haar rug, tikte aan en klom zo vlug ze kon tegen de oude gieter op. Daar zat ze als op een troon en begon triomfantelijk te roepen.

— Hé, oude taart ! Duurt het nog lang ? Je ziet, dat ik hier op mijn duizend gemakken te wachten zit ! Waar blijf je toch, jij met je vier poten ?...

De verbazing van de Schildpad was zo geweldig, dat ze er voorgoed haar spraak bij verloor. En stom van schaamte en verwondering hoorde ze de goeie raad van Meester Pad, die ook dichter was, en op staande voet rijmde — al klonk het wat grof uit zijn paddenmond —

Vaak komt Boontje om zijn loontje !
Hoogmoed komt steeds voor de val !
Wijs is hij, die blijft bescheiden :
Niets hem dan mislukken zal !

J. A. CASSON.

HET BESTE DEEL

MINUTENLANG stond de grote Targui-krijger (« Targui » is het enkelvoud van « Toearegs ») in zijn blauwe boernoes gespannen te turen. Hij stond als schildwacht op de hoogten rond Tamanrasset. Met de hand boven de ogen, als beschutting, spiedde hij naar een kleine gestalte beneden hem, die daar over de zonverpulverde vlakte voorttrok en thans het slingerpad bereikte, dat tussen de rotsen naar de « doear » of tentenstad kronkelde.

De reiziger kon geen Toeareg zijn, noch een Dag Rhali, noch een lid van de Kel Ahaggar-stam. Nee, dat was hij zeker niet. Achter hem aan trok hij een ezeltje met enkele pakken beladen...

Naar zijn kleding te oordelen was het al evenmin een Jood. Anders droeg hij zeker een kaftan Trouwens, wat zou een Jood komen zoeken in een streek, waar men hem hartgrondig verachtte ?

Het moest wel een « roemi » zijn, een christen en Europeaan. Een vijand dus ! Maar, bij Mohammed, van welk ras was hij dan ?...

De man sloeg alarm en Kaïd Moessa zond drie tot de tanden gewapende krijgers. Spoedig galoppeerden die op hun hoge kemels de vreemdeling tegemoet.

In de verte tekende diens gestalte zich steeds scherper af Tot plots, bij een draaí van het rotspad, hij eenvoudig en rustig glimlachend voor de krijgers stond.

De drie Toearegs strekten hun lansen en verhinderden de doorgang. Brutaal richtten ze zich tot de vreemdeling.

Wat kwam hij hier zoeken? Bracht zijn komst oorlog of vrede ? Waar waren zijn knechten en tenten? Voor de dag met zijn wapens, en vlug ! Was hij enkel op doortocht of wenste hij in Tamanrasset te verblijven ?...

Op al deze korte, snijdende vragen antwoordde de reiziger glimlachend en tot grote verbazing der Toearegs in hun eigen taal, die de vreemdeling even goed sprak als zijzelf !

Knechten of tenten had hij niet Wat zijn wapens betrof, als ze daaronder oorlogswapenen verstonden, die bloed doen vloeien en mensen het leven benemen, dan had hij die evenmin. Maar als zijn vrienden, de Toearegs, wapens bedoelden, die liefde tot de naaste wekken en enkel goed doen, dan was hij ruimschoots voorzien ! Hij kwam om allen in Tamanrasset lief te hebben en hoopte zeer lang onder hen te verblijven...

Roerloos hoorden de trotse krijgers, met de benen om de nek van hun kamelen geklemd, deze vreemdeling praten: Toen hij uitgepraat was, dachten ze lang na

Eigenlijk wisten ze niet, wàt ervan te moeten denken. Ja, wie waagde zich ook zonder wapens of geleide in hùn bergen en kwam enkel met de boodschap :

— Laat ons elkander liefhebben !

Dwaasheid was dit alles ! En je moest eens zien, hoe deze zonderling erbij liep !

Een lange pij van witkatoenen stof en een oude, leren riem om zijn middel. Aan die riem hing een soort ketting, met allemaal grote houten kralen. Op zijn borst zat een rood stukje stof genaaid in de vorm van een hart, met daarbovenop een kruisje in dezelfde rode stof. Afgetrapte sandalen aan de voeten...

Geen hoofddeksel, geen boernoes !...

Zijn ezeltje was het aankijken niet waard ! Een afgeleefd dier, schurftig en kaal, vergeven van het ongedierte. De armste vrouw uit de « doear » of tentenstad zou het niet eens willen om de molensteen te doen draaien ! Enfin, ze zouden hem maar meenemen en de Kaïd laten beslissen.

Een uur later trok Karel de Foucauld, de kluizenaar van de Sahara, de tentenstad Tamanrasset binnen, geëscorteerd door de drie krijgers.

Wat daarop besproken werd door de man Gods en Moessa, de stedehouder van Allah, weet ik niet precies, maar het resultaat was, dat na lang onderhandelen de Foucauld toegelaten werd in de doear. Ik zeg « toegelaten » of liever « geduld ». Ze zouden hem niet wegjagen en evenmin doden. Maar dat was dan ook alles.

Hij installeerde zich daar, zo goed en kwaad dat ging. Alleen, zonder iemands hulp, te midden ener algemene vijandigheid.

Allereerst zorgde hij voor een bidplaats. Hij haastte zich het kruis te planten in deze streek, waar het nog nooit gestaan had. Met eigen hand bouwde hij een soort gang van zes meter lang en bijna twee meter breed. Voor zichzelf nam hij genoegen met een rieten hut, een « zeriba », op enkele meters daar vandaan. Daar werkte en rustte hij.

Vervolgens begon hij toenadering te zoeken tot zijn nieuwe vrienden. Gemakkelijk was dat niet ! Het volk was trots en ongenaakbaar en leefde bovendien in uiterste stoffelijke en zedelijke ellende.

Jarenlang had Broeder Karel van Jesus (zoals hij zich noemde) te vechten tegen de ontmoediging van een volstrekte eenzaamheid, waarin hij zich ter liefde Gods en om zijns naasten wil, dompelde. Voldoening smaakte hij o zo weinig en vaak zocht hij aan de voet van het kleine altaar troost voor de mislukkingen en kracht om het telkens weer opnieuw te proberen. Hij, die vroeger trots en onbeheerst geweest was, onderging nu zonder klacht de talrijke vernederingen en plagerijen van een bevolking, die hem niet begreep en niet begrijpen wilde.

Dat duurde tot 1916. Al elf jaar verbleef Charles de Foucauld toen te Tamanrasset, te midden van zijn Toearegs. Druppel voor druppel had zijn liefde tot de evenmens het rotsharde hart van dit volk weten te vermurwen. Elf jaar onafgebroken liefdeleven en van verborgen werk.

Nu geen armelijke rieten hutten meer in Tamanrasset ! Allerwegen prettige huisjes met bloeiende tuintjes. En voor alles die kinderlijke aanhankelijkheid der mensen voor deze christelijke « maraboet » (kluizenaar).

Hij was al die tijd dezelfde gebleven : zachtmoedig, eenvoudig en blij. En altijd nog in zijn witte pij met de leren riem.

De tijd was voorbij, dat men, als men hem ontmoette, zijn gezicht afwendde om verachtelijk op de grond te spuwen ! Zijn invloed en gezag waren zo groot, dat zijn tegenwoordigheid alleen heel het opstandige gebied van de Hoggar in rust hield.

Intussen woedde de eerste wereldoorlog en de Duitsers gaven zich alle moeite om deze stammen tegen de Fransen op te jagen. Daar waren alle middelen goed voor. Ook een moord kon daartoe dienen !

Op Vrijdag 1 December was Karel de Foucauld alleen en werkte aan de vertaling der heilige Evangeliën in de taal der Toearegs. Plots werd op zijn deur geklopt...

— Wie daar ?...

— El Madani !

El Madani was een der velen, die de heremiet uit slavernij had vrijgekocht, dank zij bovenmenselijke bezuinigingen en besparing op zijn karig maal om de losprijs te kun-

nen opbrengen. Nu stond El Madani in dienst van de vijand ..

— Je bent mijn vriend. Kom binnen !...

De deur werd opengestoten en de monnik reikte de hand aan deze nieuwe Judas.

Terstond grepen tien armen de priester beet en sleepten hem naar buiten.

In weinige ogenblikken was alles geplunderd en toen klonk in de stilte der woestijn een geweerschot..

Daarmee was het drama voltrokken.

De geweldenaars konden wel het lichaam doden, maar niet de geest bannen en zeker zijn werk niet vernietigen.

In 1920 zei Moessa Ag Amastana, de kaïd, van Pater de Foucauld :

— Het volk der Toearegs in het Hoggar-gebied hield van hem tijdens zijn leven. En nu houden wij van zijn graf, alsof hij nog steeds onder ons aanwezig is Mannen, vrouwen en kinderen, en bizonder de armen, die langs zijn rustplaats gaan. zullen hem groeten en bidden : « Moge Allah hem hebben opgenomen in zijn Paradijs, omdat hij zoveel goed deed tijdens zijn leven !... » Alle stammen van de Hoggar eren zijn graf, als was hij nog werkelijk onder ons tegenwoordig !...

W. MYRTAL.

KAREL DE FOUCAULD: geboren te Straatsburg in 1858. Was eerst cavallerie-officier en diende aldus in Algiers. In 1882 zwierf hij door Marokko, vermomd als Algerijnse Jood, om die streken te verkennen Daarna werd hij Trappist, maar vond deze allerstrengste orde nog niet streng genoeg voor hem ! Hij trok als kluizenaar naar het heilig Land, werd in 1901 priester gewijd en ging hetzelfde jaar nog als kluizenaar naar Zuid-Algiers. Als « Broeder Karel van Jesus » vestigde hij zich in 1905 te Tamanrasset in het Hoggar-gebergte. Taal, geschiedenis en zeden der Toearegs legde hij vast in opstellen, vertalingen en woordenboeken. Hij vertaalde de Evangeliën in de taal der Toearegs In de eerste wereldoorlog werd « de kluizenaar der Sahara » vermoord op 1 December 1916.

Boeken over hem in het Nederlands : **M. Molenaar, M. S. C.: EEN ZELDZAAM MENS. - Ernest Van der Hallen : CHARLES DE FOUCAULD.**

HUP ROBBEDOES

Natuurlijk zijn we naar de Europese athletiek-kampioenschappen gegaan, toen die enkele weken geleden in het Heizelstadion te Brussel gehouden werden.

De rakkers hadden er maandenlang voor gespaard en waren wat trots om met me mee te mogen. Een uitstapje en een beloning tevens voor hun trouwe opkomst bij het oefenen. Omdat ze zo goed hun best gedaan hadden, zaten we nu samen hoog in het bomvolle stadion

Ze waren er allemaal voor 't eerst van hun leven. Daarom maakte het stadion al evenveel indruk op mijn rakkers als de wedstrijden zelf.

Alles, wat daar liep en bewoog, trok hun aandacht en overal wilden ze het fijne van weten. Niet alleen hadden de prestaties der athleten hun aandacht, maar evenzeer de organisatie van het geheel en het verloop der wedstrijden. De vragen zijn dan ook niet van de lucht

— Wat zijn dat voor deftige meneren op een rijtje, daar bij de aankomstlijn ? wil Robbedoes weten.

— Tijdopnemers, aankomstrechters en een rondenteller, leg ik uit. Die laatste komt natuurlijk alleen in actie, als er verschillende ronden te lopen zijn. Hij telt de afgelegde ronden en roept de afstand af, die nog afgelegd moet worden..

» Op die trap zitten de aankomstrechters. De eerste let op de volgorde, waarin de athleten aankomen. Een ander let speciaal op nummer één, een derde let op nummer 1 en 2, een vierde op 2 en 3, een vijfde op 3 en 4, enzovoorts. En dan is er nog het fototoestel, dat mogelijk verkeerde beslissingen kan verbeteren.

Fred ziet weer wat anders.

— Waarom zit er een draad aan de revolver van de meneer ginds, die het startschot lost ?

— Om electrisch tijdopnemen mogelijk te maken. Het startschot laat tevens de foto-electrische cel werken, die bij aankomst het doorkomen van elke rivaal aangeeft. Zo kan men ieders prestatie onmiddellijk aflezen.

— Geweldig, zegt Jan.

— Wat voor stierenvechter staat daar met rode en witte vlaggetjes te zwaaien ? vraagt Marcel.

— Dat is een startrechter. Is er een goeie start, dan seint hij met zijn witte vlag. Bij een foutieve start gaat het rode vlaggetje omhoog.

Van alle kanten klinken vragen. Ik leg uit.

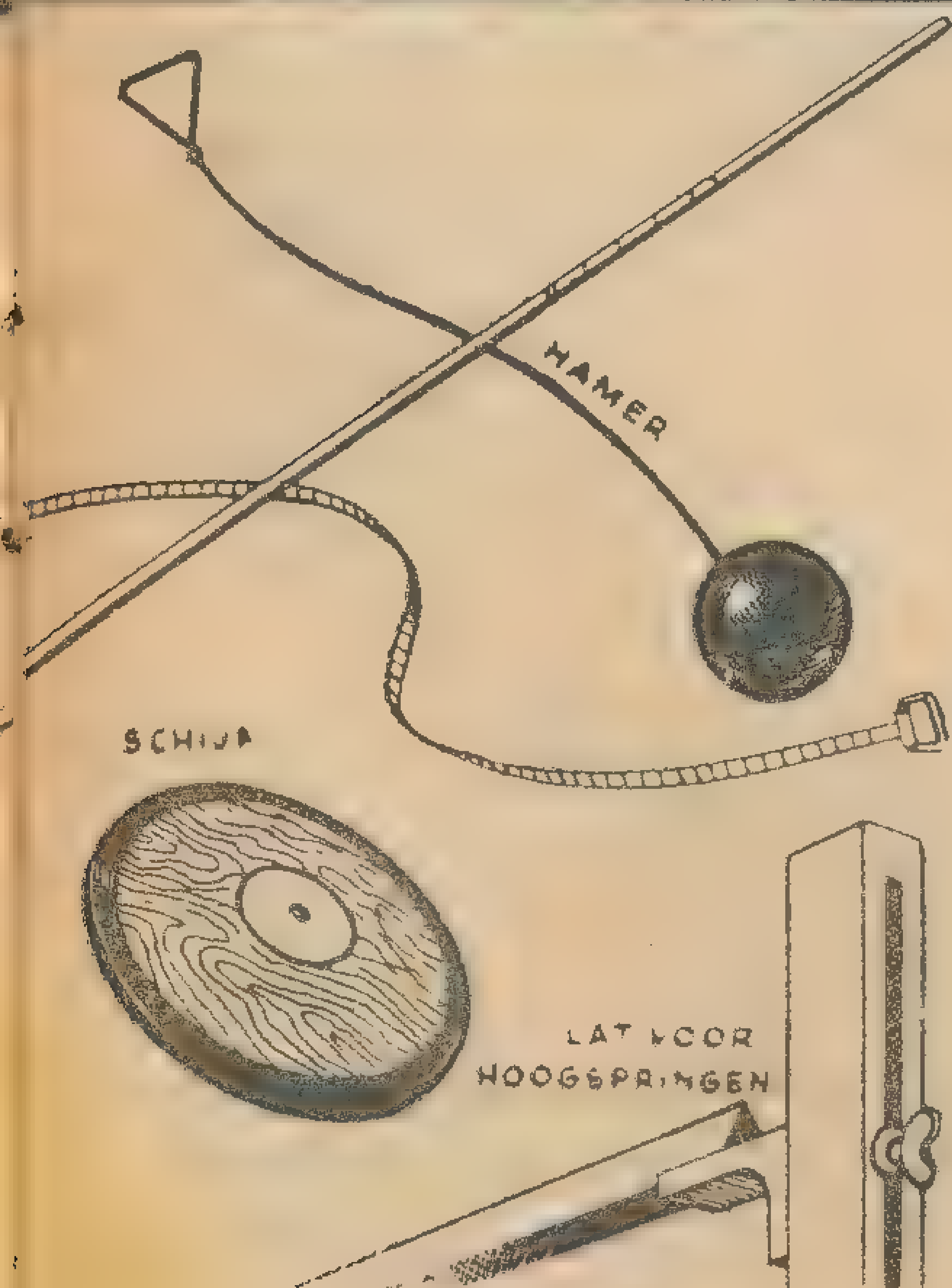
— Zien jullie daar dat stelletje sportrivalen het veld opkomen, met aan het hoofd een official ? Die heeft appel gehouden buiten het veld en komt nu met de mannetjes het terrein op. Dat is voor de « show ».

» Alle lui, die je daar beneden bezig ziet, spelen een of andere rol. In het midden zie je de voorzitter van het sportfestijn, die aansprakelijk is

wij in het stadion

1. HOOFD-WEDSTRIJDLEIDER
2. AANKOMSTRECHTERS-TIJDOPNEMERS-RONDENTELLER
3. STARTER EN ZIJN HELPER
4. RECHTERS IN DE BOCHT BIJ ESTAFETTE, BIJ HAGEN
5. HOOGSPRINGEN
6. POLSSTOKSPRINGEN
   * BIJ 5 EN 6
   1 LEIDER, 1 OPMETER, 1 HARKER EN 2 HULPEN (NAAST DE PALEN)
7. HINKSTAPSPRONG EN VERSPRINGEN
   * HIERBIJ
   1 LEIDER, 2 OPMETERS, 1 HARKER EN 1 RECHTER BIJ DE PLANK
8. KOGELSTOTEN
9. DISCUSWERPEN
10. SPEERWERPEN
11. HAMERSLINGEREN
   * BIJ 8 TOT 11:
   1 LEIDER, 2 OPNEMERS, 1 STARTRECHTER MET VLAGGETJES
12. EEN NIEUWE PLOEG KOMT BINNEN
13. CIJFERKISTEN, DIE AANGEVEN, DE AFSTAND DIE WERD AFGELEGD
14. PODIUM DER OVERWINNAARS
15. BAAN VOOR DE STEEPLE-RACE
16. MEDISCHE DIENST
17. WEERDIENST
18. TELEFOONDIENST EN PERS
19. SECRETARIAAT
20. ONDERHOUDSPLOEG (VOOR HET TERREIN)
21. TOREN VOOR FILM EN TELEVISIE
22. KUILEN MET HAGEN
23. SCORE-BORD EN KLOK
24. RADIO-VERSLAGGEVER

voor de goede gang van zaken. Als er een record wordt neergehaald of iets betwist moet worden, komt hij erbij te pas. Anderen zijn rechters in de bocht, die toekijken of de lopers niet buiten de lijn gaan en opletten of bijvoorbeeld de hagen keurig genomen worden...

Terwijl ik al die uitleg geef, haalt de chef van het protocol een overwinnaar naar het podium. Naast hem staan nummer twee aan zijn rechter- en nummer drie aan zijn linkerhand. De speaker verkondigt de lof der kampioenen. Daarop weerklinkt het volkslied van de kampioenen en gaan de vlaggen van hun land aan de eremast.

Dat is een plechtig en ontroerend ogenblik. Zowel voor het publiek als voor de overwinnaar.

Het grijpt Robbedoes bizonder aan.

— Verbeeld je, dat een van ons daar nog eens komt te staan! roept hij.

FRANK.

De Zwarte Draak

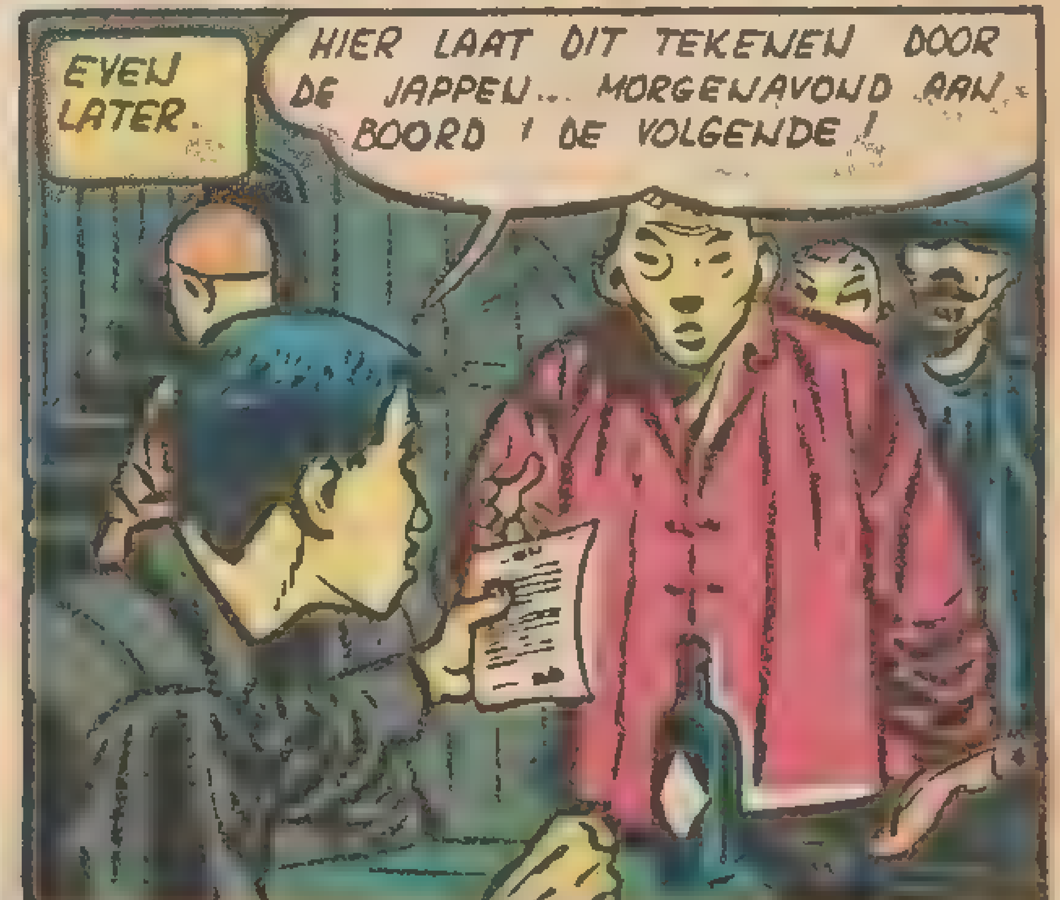

Onze vrienden zijn er in geslaagd te ontvluchten en worden door Van Phimtien geholpen om veilig ter bestemming te komen.

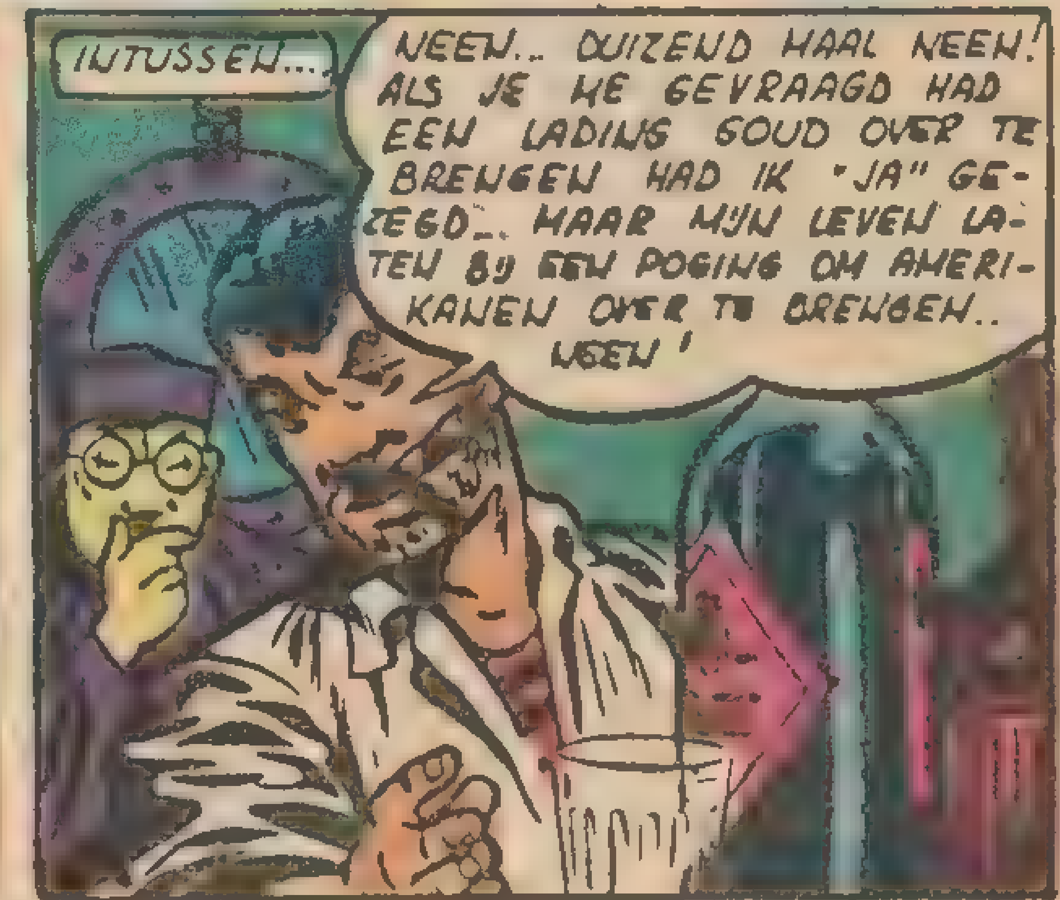

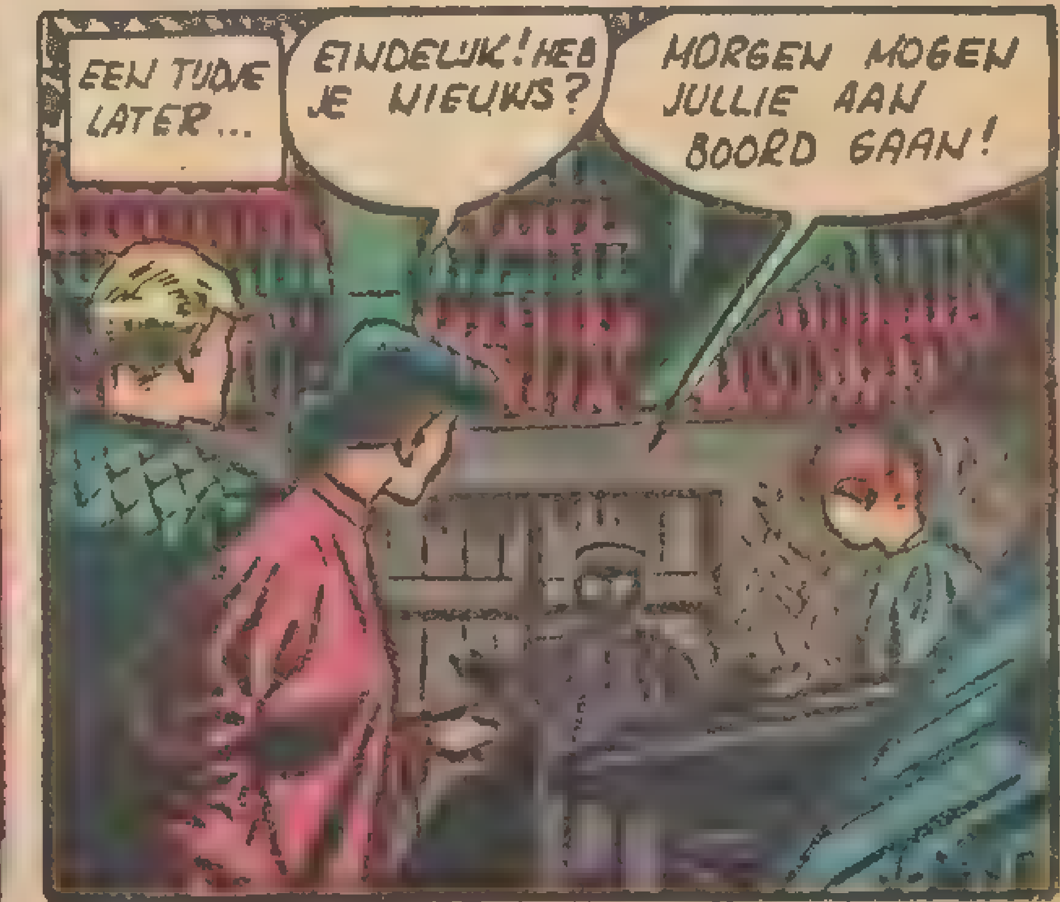

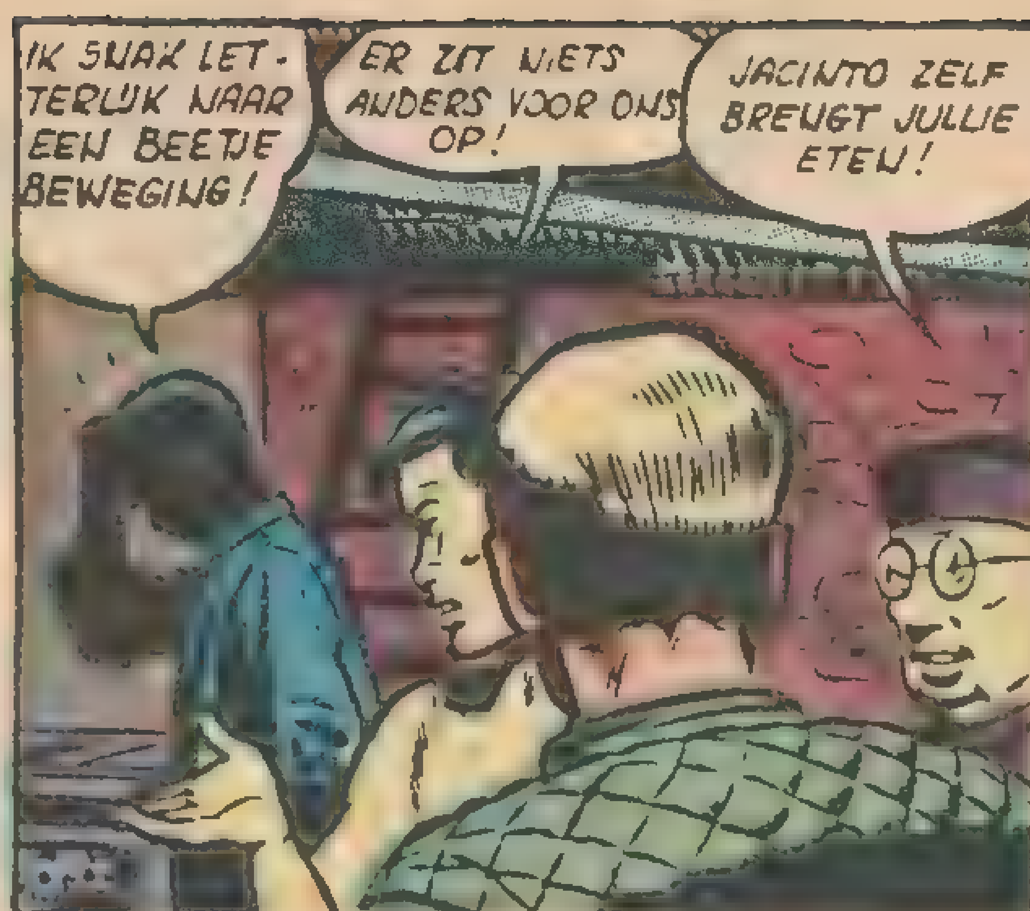

DE KAPITEIN ZORGT ER VOOR DAT DE KISTEN IN EEN AANGRENZENDE KAJUIT GEZET WORDEN. HIJ ALLEEN HEEFT ER DE SLEUTEL VAN.. DAN KUNNEN JULLIE VRIJ RONDLOPEN.
JA. MAAR WE ZITTEN TOCH IN DE HUT OPGESLOTEN DAN !...

IK SNAK LETTERLIJK NAAR EEN BEETJE BEWEGING!
ER ZIT NIETS ANDERS VOOR ONS OP!
JACINTO ZELF BRENGT JULLIE ETEN!

EN DE VERGUNNING OM DIE KISTEN NAAR CHINA TE BRENGEN?...
HEB IK AL! WEES MAAR NIET ONGERUST! IN ZEE HEBBEN JULLIE ENKEL NOG MAAR DE PIRATEN TE VREZEN! MAAR DAT IS AL ERG GENOEG!...

DE VOLGENDE MORGEN

DIE KISTEN MOGEN NIET IN HET RUIM!

VLUG! BRENG ZE IN DE GROTE KAJUIT NAAST DE MIJNE!

HÉ!... KALM! 'T IS BREEKBARE WAAR!

HET WAREN DE KISTEN, DIE MET EEN ZWARTE CIRKEL GEMERKT WAREN!
JA! EN HIJ SLUIT DE DEUR! ER IS GEEN TWIJFEL MOGELIJK!

IK WEET AL WAAR DE WAPENS ZITTEN!.. ZE BEVINDEN ZICH IN EEN GESLOTEN KOFFER IN DE HUT VAN DE KAPITEIN
PRACHTIG!.. DAT KAN ONS MISSCHIEN VAN PAS KOMEN!...

TOT ZIENS, OUWE BANDIET!.. EN SLAAP GERUST!.. JE KISTEN ZULLEN OP HUN BESTEMMING KOMEN!.. TOT ZIENS!
EEN UUR LATER IS DE LADING GESTOUWD. DE TROSSEN WORDEN LOSGEWORPEN.. DE LOOPPLANK WORDT INGEHAALD... EEN AFSCHEIDSGROET... DE LISBOA IS HAAR REIS BEGONNEN...

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste: Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede: Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde: Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je: Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 9 November tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl. 5,25.

VOOR BELGIE : Fr. 84.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig: Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft: je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld »

Art 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Laten we in deze knollentuin nog eens enkele beschrijvende opstelletjes vergelijken !

Een herfstknolletje plantte **ADEMS** van de **F. T. C.** — die een eervolle vermelding verdient voor zijn « P. K als melkboer » — en evenzo deed **DUIMKE 30.637** uit **St.Denys-Westrem,** al is dit dan een naverteld knolletje. In beide knolletjes wordt een en ander gezegd over velddieren en vogels, over de mensen thuis en op het veld. Het wordt echter gezien en gezegd, zoals we het misschien al honderden keren hebben horen zeggen ! Blijkt werkelijk overwegend dat Adems of Duimke uit hun **eigen** ogen gekeken hebben en hun **eigen** bevindingen neerschreven ? Kunnen we zeggen : kijk dat is nu echt fris gezien en weergegeven in een taal, die geen leentjebuur hoeft te spelen ?...

Het probleem blijft altijd hetzelfde, voor beschrijvende knolletjes toch : wakker uit je ogen kijken, pittig verwoorden en het in wel-luidende volzinnen op papier poten ! En bij die werkwijze ervoor oppassen dat je zinnen elkaar niet als kat en hond bezien ! Och, waren we maar eens zover ! En dan heeft Snuffel nog niets gezegd over de bouw van een goed knolletje de climax erin aan te brengen, verrassende wendingen, speelse humor rake opmerkingen . Er is nog veel te doen. Niet wanhopen ! De aanhouder wint en ieder knolletje is winst, ook als het de knollentuingrond nog niet waardig geacht wordt en het zelfs geen eervolle vermelding krijgt ! Immers dan heeft een rakker of rakkeresje zich toch duchtig geoefend en die inspanning telt. Leer je pen hanteren, zeker nu het tegenwoordig zulke mooie pennen zijn ! Maar niet de pen telt ! Enkel degene aan wie de pen gehoorzaamt ! En dat zijn al onze knollenplanters, die hogerop willen. Maar juist in dat **willen** zit hem de knoop ! Intussen kunnen we van deze vergelijking al aardig wat leren. Zien jullie zelf maar eens, wat geslaagd en minder geslaagd is. Dat is een boeiende studie en leerzaam tevens. Wat je niet geslaagd acht moet je zelf dan door iets beters vervangen !

OP WANDEL DOOR GODS VRIJE NATUUR

Langzaam kuierend en ten volle genietend van het prachtig natuurschoon dat de Septembermaand nog geeft, schuif ik verder tussen de bijna leeggehaalde velden.

De wagens liggen vol slijk en water van de vele regens. « Een natte Bamis » klagen de boeren...

Een drietal groene kikvorsen spelen en springen over de diepgevoorde weg

Langs de graskant staat een geit gestaakt, die zich te goed doet aan het late verdrogende gras.

De lucht is grijs en kil. Een frisse bries stoeit met de grijze, donkerende wolken en jaagt ze na in dolle vlucht.

Ergens op een weide daalt een bende spreeuwen onder luid en schreeuwend gekrijs neer.

Op het veld dondert het geronk der tractoren. De boeren schrijden naarstig over het veld. De eerste gestoken of getrokken bieten worden weggehaald en naar de schuur gebracht.

In de toppen der bomen slingert de jonge herfstwind zich door de rijpe, stervende bladeren. Goud-geel, roest-bruin, ze hebben alle kleuren gekregen. Ik vind het prachtig ze zo in wilde warreldans te zien neerkomen, om ergens een laatste rustplaats te vinden

Op het klaverland wacht een jong, blozend boerenmeisje de koeien, die met ganse muilen de groene klavers naar binnen werken.

In een nietig tuintje ontluiken de eerste chrysanten. Het teken van de naderende winter, van de dode en lege tijd voor ons, plattelandsvolk. De winter met zijn ijs- en sneeuwpret, maar ook met zijn doodse, stille eenzaamheid

ADEMS van de **F.T.C.**

OCTOBER

October brengt wind en regen en grijze luchten. Toch treuren we niet omdat de zomer sterft ! Immers nu sluiten zich nauwer de banden van het huiselijk leven. Een zoemend vuur lokt 's avonds eenieder rond de haard. Dichtgetrokken gordijnen scheiden ons van de buitenwereld. We eten noten, kastanjes en er liggen druiven op onze tafel In een kristallen vaas straalt nog een restje zon van de zomer. Uit een gele dahlia. Paarse asters lachen ons gemoedelijk toe.) De struiken van mijn tuin zitten bij pozen vol kwetterende mussen. Zolang het zomerde, zagen we ze niet Toen vonden ze elders, wat hun hartje lustte. Nu dit voorbij is, komen ze bedelen. Een beetje schuw, een beetje vrank tot voor mijn keukendeur. Ik vergeet hun ontrouw en werp broodkruimels. Dat zal ik doen tot het weer lente wordt.

De mussen keren tot ons terug. De laatste trekvogels gaan. Met een beetje weemoed in ons hart kijken we ze na, want met hen gaat iets goeds en moois heen. Maar hoe veilig voelen we ons thuis, wanneer over het dak de wind loeit : de wind die de bladeren vallen doet !

DUIMKE 30.637 uit **St. Denys-Westrem.**

Heel anders pakt **WATERRAT** uit **Battel** het aan. Hij wil vooral sfeer wekken.

Drie Antwerpse straatkatten, die Spip in het Robbedoeshuis aanvielen.
Tekenkol van **BLONDE TIJGER** uit Staden.

Daarbij komt het aan op sterk-beeldende en hevig-aansprekende woorden. Marcel doet eerlijke pogingen in die richting En toch kon het nog zoveel feller en directer! Maar zoiets eist een diepe inleving in het onderwerp en... meer dan gewone taalbeheersing, beide enkel weer door oefening te verkrijgen!

DIEVEN

Langzaam vermindert het drukke stadsgewoel. De lucht wordt somber, dreigend. De maan verschijnt tussen de jagende wolken. Op regelmatige afstanden werpen straatlantaarns een vaag licht op de hobbelige kasseien...
Een ineengedoken gestalte komt aangestapt, terwijl een tweede zich losmaakt uit de schaduw.
Zwijgend stappen ze naast elkaar voort. Hier staan maar weinig huizen meer.
Plots blijft de ene staan, kijkt vlug rond en verdwijnt dan met z'n maat in de dikke duisternis bezijden de weg. Een licht gemorrel aan een gevaarte dat uit de donkerte opdoemt. Een smalle lichtstreep doorpriemt de kamer. Een ogenblik maar. Zachte stappen sluipen voort. Even nog speelt een lichtstraal op een kleine brandkast.. Nauwkeurig, traag, glijdt het over al de cijfers. Een licht gewrijf is gedurende enkele minuten hoorbaar. Een dof geklik, geritsel van papier... Weer zachte stappen.
Plots een smak aan de deur... het licht gulpt aan over twee personen... Een schot gaat af... een korte gil... Een man in nachtgewaad stuikt neer...
Een gemaskerde snelt buiten. 't Licht gaat uit. Een akelige stilte treedt in; terwijl de maan die even komt kijken, grillige schaduwen tekent op de muur..

WATERRAT uit **Battel**.

Eervolle vermeldingen zijn er voor het Kwabbernoot-knolletje en nageknolde tekening van **STROPKE 30.533** uit **Gent**, de navertelde P K.-knol van **TEXAS BILL 30.110** uit **Tienen** en twee knolletjes van **Jan Breydel** uit **Oostende**. Het werk van deze rakkers mankt nog erg op gebied van... zinsbouw. Goeie stevige zinnen bouwen! Niet teveel in één zin proppen! Maar ook niet één gedachte over verschillende zinnen verdelen. Wel ziet Snuffel met genoegen, dat alle drie deze rakkers stevig hun best doen Alleen Jan Breydel was vorige keer iets beter dan deze keer. Niet achteruitgaan, hoor! Nog een eervolle vermelding voor het knolletje van **RED RYDER 29.521** uit **Zaventem**, die in « Bruno, de smokkelaar » teveel inéens behandelt, zodat het een rommelig geheel wordt. Roger zal het echter niet opgeven en het nogmaals proberen, liefst met « eigen werk »! Netjes werken doe je zeker.

In het dichterknollenperk komt **ZEEMEEUW** uit **Kortrijk** met twee sonnetten verrassend uit pakken. Sonnetten zijn bij onze dichtende rakkers de laatste tijd erg in de mode! En het is de « moeilijkste aller dichtvormen »! Jef heeft er echter bloedig op geploeterd en kwam aldus tot min of meer gaaf resultaat, wat niet zeggen wil, dat het ook al pakkende poëzie is! Hij weet echter sfeer te scheppen en dat is al aardig wat. Het tweede is het beste. Snuffel moet eerst nog meer werk van hem zien om houvast te hebben voor een indringender beoordeling

HERFSTZANG

Een frisse wind, een klaar doorschijnend [woud,
Met op de grond een laag verdorde [blâren,
De grote zon, met klare stralen goud
De hemel, waar soms donkere wolken [varen

Een storm, die beukt door het gekromde [hout,
Die bruist en geselt, nimmer wil bedaren,
De wiegende eikenkruinen die, benauwd,
Van bladeren ontdaan, ten hemel staren..

Dat alles is het najaar! 't Weer wordt [koud.
Veel later nu komt 't eerste morgen- [klaren.
Er is reeds de eerste rijm.. De winter [klauwt!

Ik sta op 't veld, de wind waait door m'n [haren.
Ik zie het schilderij, waar ik toch zo van [houd
En 'k dank Hem. die dit alles kon [vergaren

ZEEMEEUW uit **Kortrijk**.

ALLERZIELEN

De lucht is kil en doffe, zware klokken [bonken.
Zo monotoon en droevig ! klanken van de [dood !
In 't stille kerkje waar de orgeltonen [ronken
Bidden duistere schimmen, ernstig en [devoot

Op 't kerkhof, waar de blanke chrysan- [themen pronken
Daar knielen mensen, biddend voor een ziel in nood,
In 't klein kapelletje, waar kaarsen [flikkerend vonken,
Verft de ondergaande zon de witte muren [rood.
De avond valt, het klokje klept het uur [van sluiten
Door 't openstaande hekken schuift het [volk naar buiten
Men denkt nog aan 't dode, die men zo [heeft bemind.

En 's nachts : de sneeuw gaat lakens op [de graven weven.
Ze dekt de doden, wachtend op het [eeuwig Leven.
De takken van een treurwilg huiveren in [in de wind...

ZEEMEEUW uit **Kortrijk**.

AIPTA uit **Molenbeersel** heeft zich weer van het sonnet afgewend. Valt je zelf nu het verschil in toon niet op : « **Wie kan u toch verachten ?** » en « **Mijn ziel verlangt naar jou !** » en dat in een vers van twee strofen! En zoveel versleten beeldspraak : « dennengeuren » zijn nu eenmaal « welriekend » en « heidekleuren » « duizendvoud »!

MIJN KEMPENLAND

Mijn Kempenland !
Wie kan u toch verachten
Met uw welriekende dennengeuren
Vogels, heuvels, zand
En duizendvoudige heidekleuren ?

Mijn Kempenland !
Nooit zal ik ik u vergeten ;
U blijf ik heel mijn leven trouw
Waar 'k ga. waar 'k sta
Mijn ziel verlangt toch steeds naar jou !

AIPTA uit **Molenbeersel**.

Een « vers » van **RAM** uit **Eisden** drukt Snuffel eens als... proza af! Dan zul je ook zien, dat het proza IS! De titel is « Heidestilte ».

« Als zachtjes de zon is ondergegaan en 't avondrood vervliegt en wijkt voor de glanzende maan, (dan) is het stil op de heide...

« Wanneer de sterren te pinkelen staan en dromen van liefde en een heel lang bestaan, (dan) is het stil op de heide..

« Geen mens dan die stoort de rust in dit oord! Daar God het beschermt en Zich over de wereld ontfermt. » Laten we zeggen, dat dit gevoelig proza is!

Tot slot een vrolijk dicht-niemandalletje van **DE ZWARTE PANTER** uit **Boom**, die tevens een eervolle vermelding krijgt voor zijn P K -knol!

DE BAARD EN DE KALE OP AVONTUUR

Baard en Kale zijn beste vrienden,
En kunnen het met elkaar uitstekend [vinden,
Alhoewel er soms wel iets mankeert.
Maar dat is dan weer vlug «gerepareerd»!
De Baard en de Kale kregen weer hun [kuren,
En trokken uit op avonturen.
Zo belandden ze in een heel ver land
Maar 't verliep daar niet plezant !
Soldaten kwamen om hem te pakken,
Enige in de pan te hakken !
Maar de Baard laat niet begaan,
De Kale zal hem terzijde staan
En nu een wens op het leste :
We hopen voor hen het allerbeste !

DE ZWARTE PANTER uit **Boom**

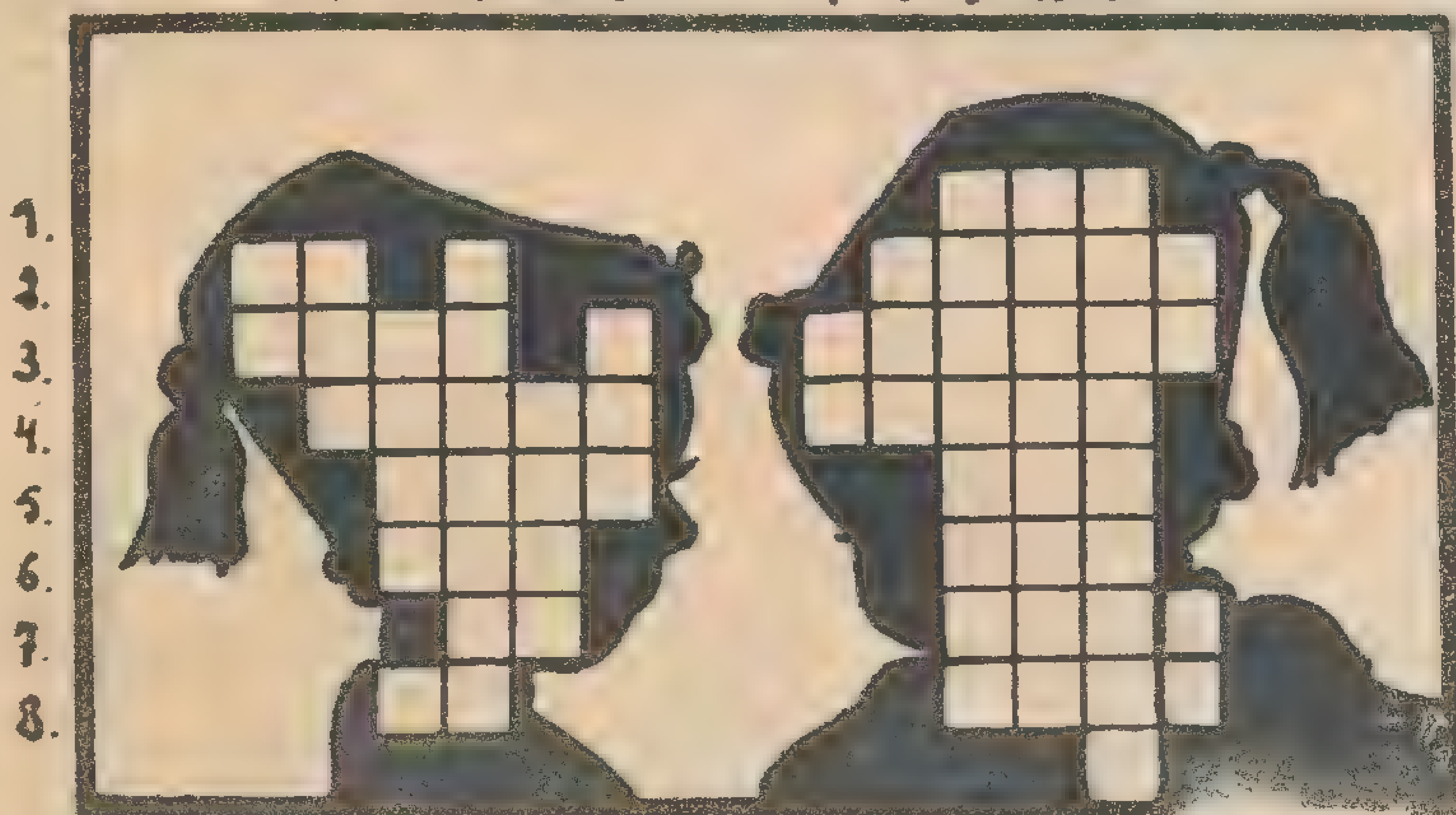
Wat de tekenknolletjes betreft : eervolle vermelding voor de « Bliksemende Jupiter » van **BRAHMA 29.699** uit **Mechelen**, die met de plooien van het « goddelijk » gewaad geen weg wist. Voor **TOM COLBY** uit **Hofstade**, die van P K in de gevangenis bijna een zoekplaatje maakte. Voor twee lijntekeningen van **ZWARTE PANTER 30.737** uit **ZWEVELGEM** die met de verhoudingen geen raad wist. Voor twee tekenknolletjes van **KLEINE BEVER 29.533** uit **Heultje**, die zijn bron vergat te vermelden en voor twee knollen van **DE GEMASKERDE 30.154** uit **Grobbendonck**, die nog niet goed met Chinese inkt overweg kan

Met opzet heeft Snuffel in deze knollentuin eens héél veel « kritiek » geleverd. Bedoeling is natuurlijk, dat ALLE rakkers er hun voordeel mee doen : schrijvers, dichters en tekenaars!

Sjarel komt een eind maken aan de pret. Op zijn gebiedende wenk verdwijnen we uit ons dierbaar domein... Tot volgende week, rakkers! Dan weer allemaal present met een fikse knollenvracht. Groeten van Sjarel, Piet en Snuffel De laatste, jullie opperknollenplanter!

SNUFFEL.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Lang, dun en smal stuk hout. — 2 : Getij. - Soort gomhars. — 3 : Schaapkameel. - Schaduw. — 4 : Woonvertrek. - Vouw. — 5 : Slotwoord van gebed. - Strikwerk om vissen te vangen. — 6 : Kloosterzuster. - Vaarwel. — 7 : Muziektoon. - Verkorte vorm van Diederik. — 8 : Vorm van eten. - Stekelvarken.

VERTIKAAL

1 : Lengtemaat. — 2 : Houten kist. — 3 : Hemellichaam. — 4 : Voorhistorische olifant. — 5 : Eenmaal. — 6 : Vaas, waterkruik. — 7 : Vul in : LP. — 8 : In de grond levend insectenetend dier. — 9 : Verfrissende drank. — 10 : Schamel. — 11 : Plagen, sarren. — 12 : Daar (bijwoord). - Twee medeklinkers.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ev. — 2 : Ever. — 3 : Ar. — 5 : Oase. — 6 : Octet. — 7 : Pro. — 8 : Ol. — 9 : As. Ba. — 10 : Bal. — 11 : Pa, Prat. — 12 : Koets. — 13 : Ia, Ai. — 14 : Ma.
Vertikaal. — 1 : Aap. — 2 : Sla. — 5 : Is. — 6 : Ka. — 7 : Eva, Po. — 8 : Verkoop. Re — 9 : Acrobaat. — 10 : Stola, Tsa. — 11 : Ee, In.

DE LELIAARTS VOELEN ZICH NU HEER EN MEESTER EN PLUNDEREN DE HUIZEN VAN DE KLAUWAARTS

EEN PAAR OGENBLIKKEN LATER VINDEN WE BEIDE LELIAARTS TERUG BIJ VAN GISTEL.

VAN GISTEL SLAAGT ER IN DE CHATILLON TE OVERTUIGEN DAT ER EEN STERKE MACHTSONTPLOOIING NODIG IS OM BRUGGE IN BEDWANG TE HOUDEN. VIER DAGEN LATER VERLAAT HIJ KORTRIJK EN DOET ZIJN INTREDE TE BRUGGE.

OP DE GROTE MARKT TE BRUGGE

de BLAUWE SPERWER
door Sirius

ER IS EEN AANSLAG GEPLEEGD OP DE STUWDAM DIE IN DE VALLEI GEBOUWD WORDT. ERIK EN LARSEN WORDEN VERDACHT.

de HUT in de VERVLOEKTE STREEK

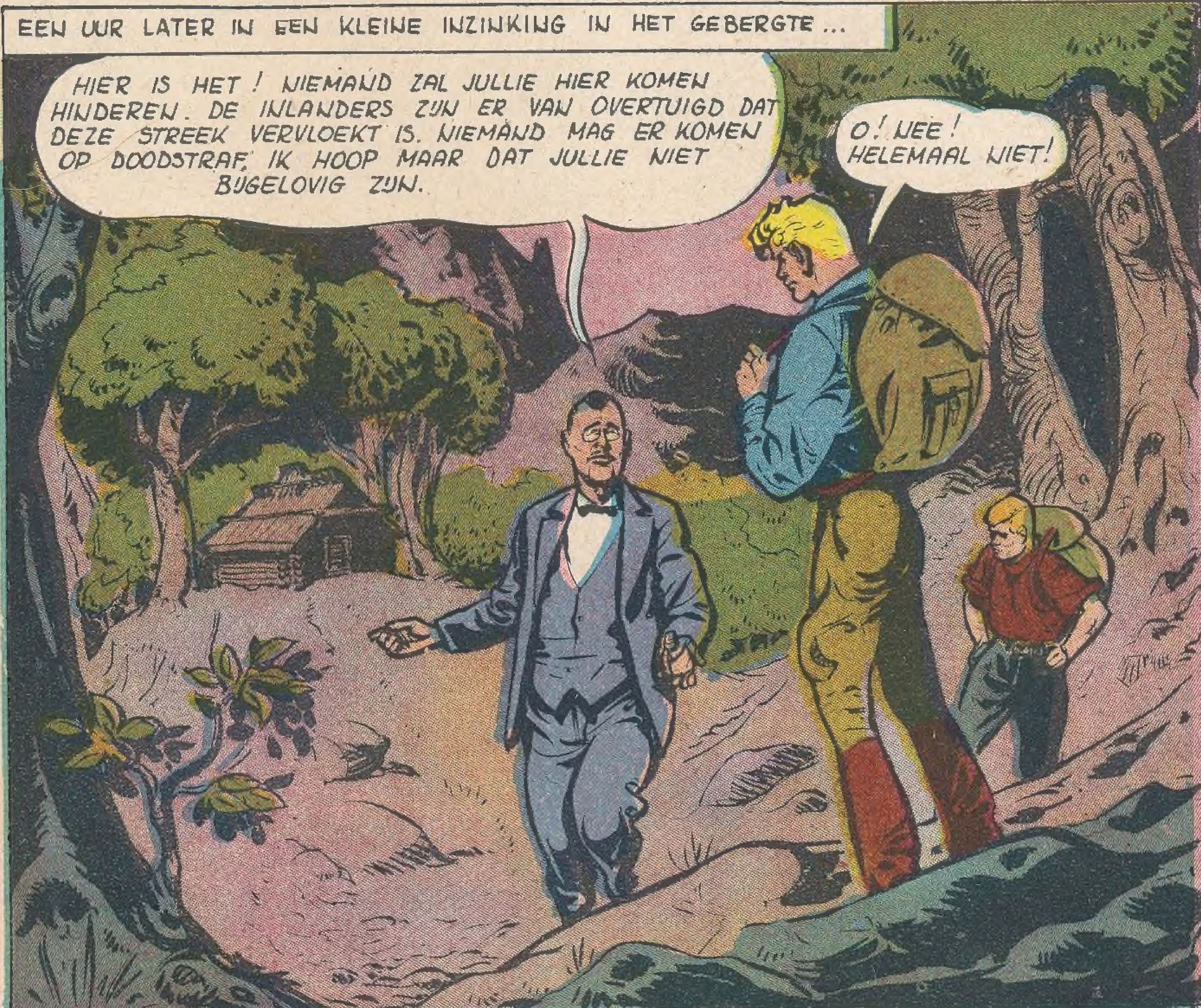

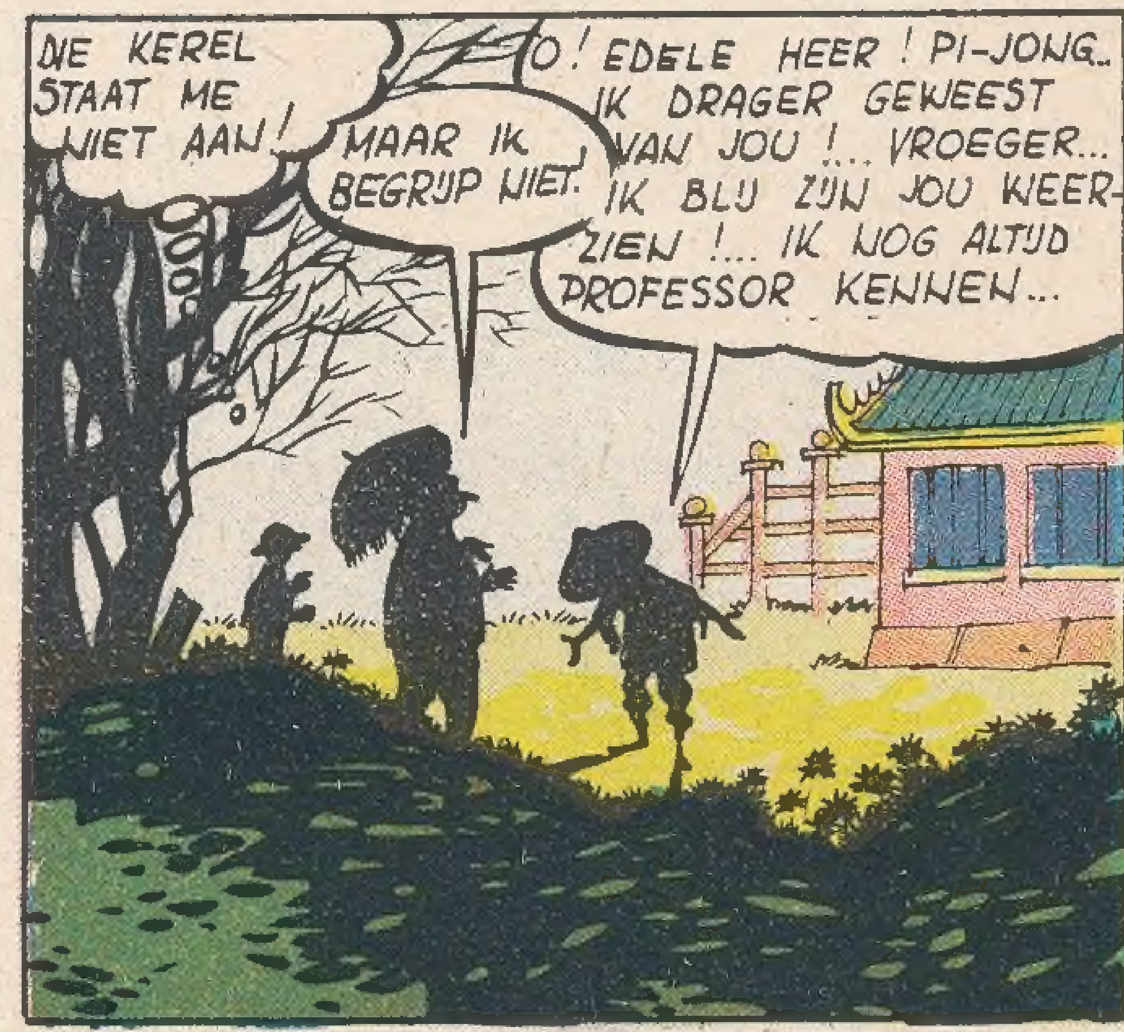

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
PROFESSOR BOLS EN JEFKE MAKEN EEN TOERTJE DOOR BANGKOK. EEN GEHEIMZINNIG PERSOON VOLGT HEN ECHTER OP DE VOET...

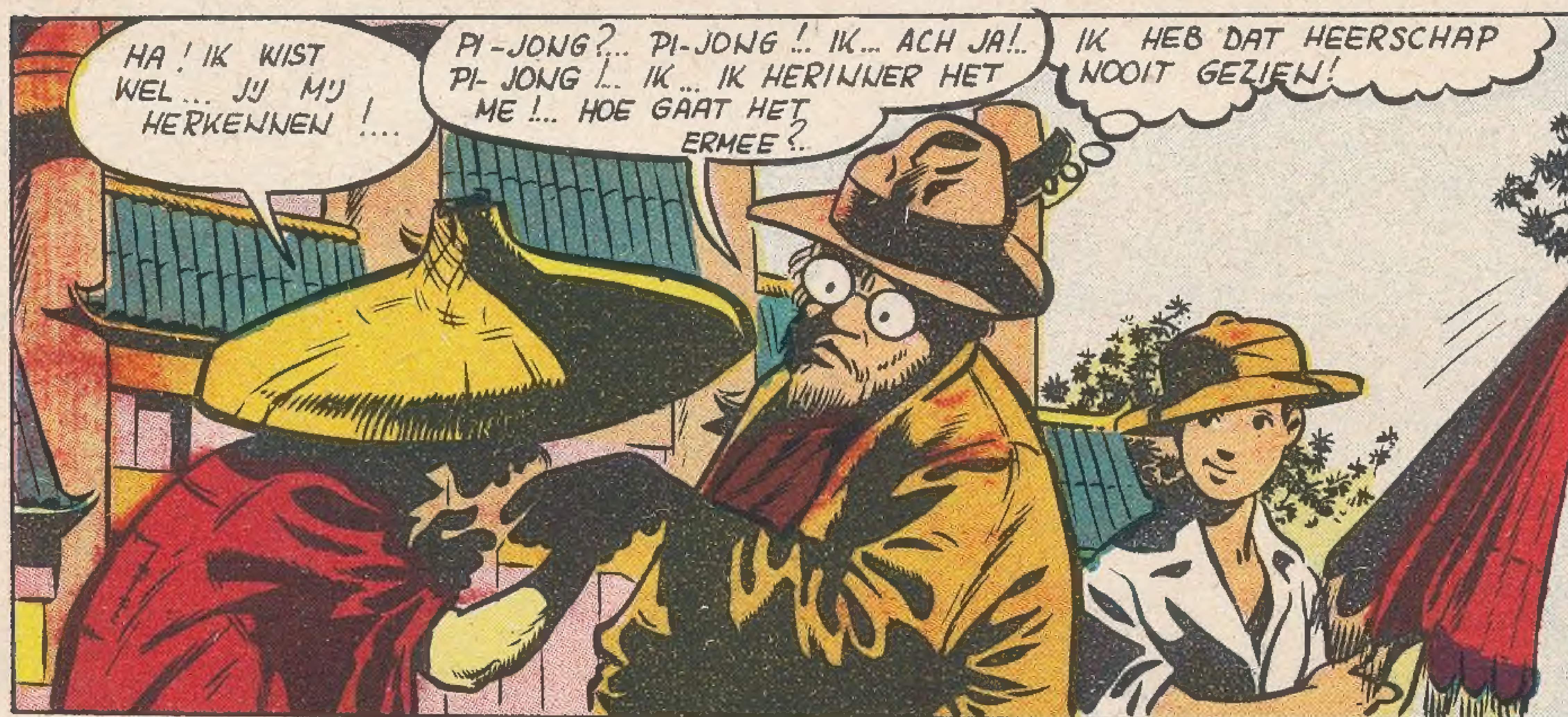

ER IS GEEN TWIJFEL MOGELIJK... HIJ IS HET!... DIT IS HET OGENBLIK!...

WE ZIJN ER, JEFKE!... BEKIJK DIT WONDER! ER WORDT BEWEERD, DAT ER IN DE ONMETELIJKE TUINEN ONDERAARDSE GANGEN BESTAAN.
HE!... PROFESSOR... PROFESSOR!...

WAAR KOMT DIE VANDAAN?
WAT IS ER? WAT WIL JE?
WEES GEGROET, EDELE PROFESSOR!

JIJ ME NIET HERKENNEN?... IK ZEER BEDROEFD ZIJN DAN... IK PI-JONG ZIJN... JIJ PI-JONG HERINNEREN?
MAAR WIE BEN JE?...

DIE KEREL STAAT ME NIET AAN!
MAAR IK BEGRIJP NIET.
O! EDELE HEER! PI-JONG... IK DRAGER GEWEEST VAN JOU!... VROEGER... IK BLIJ ZIJN JOU WEERZIEN!... IK NOG ALTIJD PROFESSOR KENNEN...

HA! IK WIST WEL... JIJ MIJ HERKENNEN!...
PI-JONG?... PI-JONG!... IK... ACH JA!... PI-JONG!... IK... IK HERINNER HET ME!... HOE GAAT HET ERMEE?...
IK HEB DAT HEERSCHAP NOOIT GEZIEN!

HM!... EN... WAT... HOE VERDIEN JE NU JE BROOD?
IK GIDS GEWORDEN!... OUDE MONUMENTEN AAN VREEMDELINGEN TONEN!... IK IETS HEEL EIGENAARDIGS ONTDEKT HEBBEN!...
ZO? EN WAT DAN WEL?...

DAT PROFESSOR ZEKER INTERESSEREN... IK GEHEIM VERKLAPPEN!... IK ONDERAARDSE GANG ONTDEKKEN BIJ TSI-TSAOK-TEMPEL
WAT?!

WAT VERTEL JE DAAR? HEMEL... MISSCHIEN IS HET WEL DE LEGENDARISCHE INGANG VAN TSIOK, DE ONDERAARDSE STAD!... TIENTALLEN GELEERDEN HEBBEN ER AL NAAR GEZOCHT!!
IK ER PROFESSOR NAARTOE BRENGEN ALS HIJ WILLEN!... MIJ MAAR VOLGEN!...
HM!... IK VERTROUW DIE RARE CHINEES MAAR HALF!

De Schoolbarometer

Jullie hebben toch zeker wel eens naar de weerberichten geluisterd of niet? Foei! Kwade jongens beweren, dat de weerprofeten van Ukkel en De Bilt overdag ingewikkelde weerkaarten tekenen en fijne instrumenten bestuderen, maar dat zij overigens voor een goed en betrouwbaar weerbericht uitsluitend gebruik maken van hun eksterogen. Dat zal trouwens wel overdreven zijn!

Laatst stond ik eens op een zonnige morgen met een onderwijzer te praten en ik maakte de opmerking, dat de schooljongens erg rumoerig waren.

De goede man lachte eens fijntjes en fluisterde mij in het oor: « Wij krijgen morgen regen, mijnheer! Reken maar! »

Er was echter geen wolkje aan de hemel te bespeuren. Het weer was wat je noemt « vast ». En toch had de onderwijzer gelijk. De volgende dag regende het koordjes.

Neem zelf de proef maar eens. Als het erg druk en rumoerig op de speelplaats of in de klas is en de onderwijzer moet herhaaldelijk straffen, dan is slecht weer op komst.

Toe jongens, even doorbijten en een beetje zelfbeheersing. Dan worden wij flinke kerels en die zijn hard nodig!

SURCOUF DE KAPERSKONING

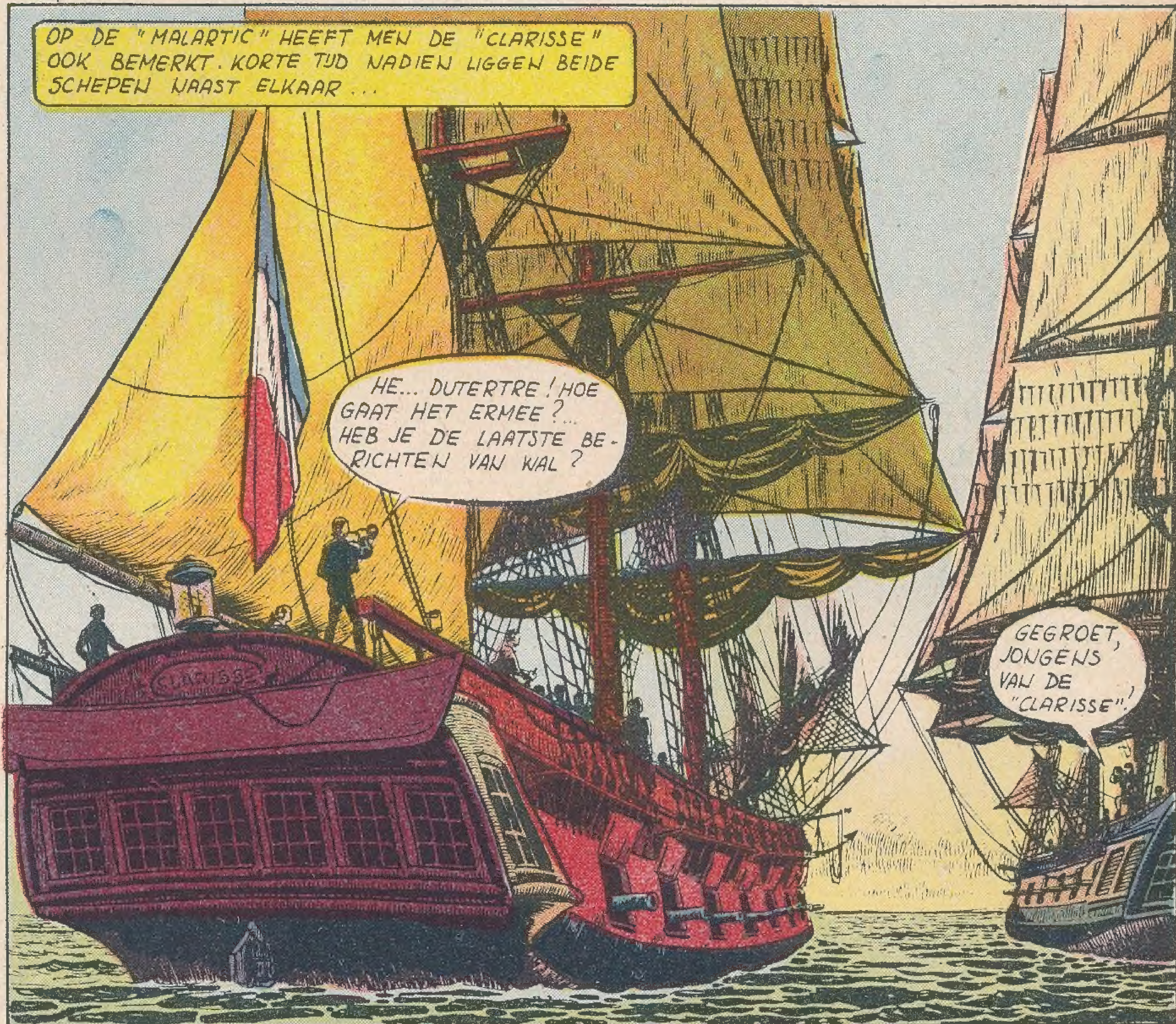
SURCOUF HEEFT NIEUWE VOORRADEN INGENOMEN EN KIEST WEER ZEE ENKELE DAGEN LATER ONTMOET HIJ EEN ANDER KAPERSCHIP.

HIJ NEEMT NIEUWE VOORRADEN IN OP EEN EILAND AAN DE INDISCHE KUST EN DE "CLARISSE" KIEST WEER ZEE.. OP 17 DECEMBER 1799...
ALLES KLAAR VOOR HET GEVECHT! DE KANONNIERS AAN HUN STUKKEN
EEN SCHIP IN ZICHT! RECHT VOOR DE BOEG!

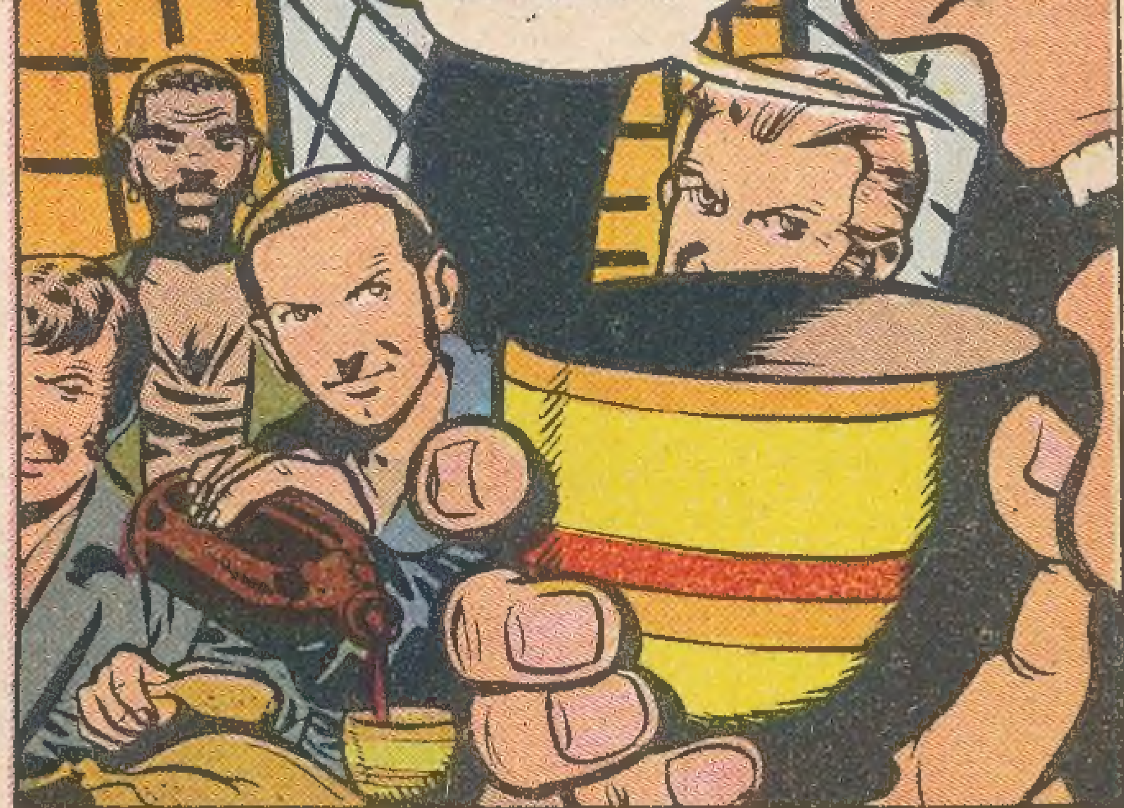

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.